

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
106**

ŠEJN

**CENA
500 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN I DIVLJA MIS ALFA

8 600125 013859

★ **SEJN** ★

BROJ 106

DŽEK SLEJD

ŠEJN I DIVLJA MIS ALFA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN**

Broj 106

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AND WILD MISS ALPHA

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Vilma BEKER-GAČEŠA
Margit HORVAT-HARANGOZO

Stampa 26. II 1988.
Tržište 16. III 1988.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade — SHAYN AND WILD MISS ALPHA
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GFA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Sa snažnom dvocevkom u ruci Šejn se osvrtao oko sebe ne bi li pronašao bilo šta što bi ga ponovo navelo na trag tih prokletih pasijih sinova kojima je očigledno pošlo za rukom da ga u potpunosti zametnu. Bila je reč o trojici ratnika iz plemena Sijuksa. Ono što ga je najviše čudilo bilo je to što su se ta trojica dala u beg umesto da ga napadnu kao što su Indijanci to obično činili kada bi u ovim krajevima naišli na usamljenog belca. Bilo je van svake sumnje da je žena koju su Sijuksi vodili sa sobom bila iste boje kože kao i on.

Za Šejna je to kao i uvek u sličnim situacijama bio razlog da zlikovcima koji bi kao u ovom slučaju oteli nemoćnu ženu ostane za petama bez obzira radilo se o Indijancima ili pak o pripadnicima neke druge rase.

Sunce se nalazilo već visoko na nebu i svojim zracima je širilo prijatnu toplinu. Iz pravca obližnjih brda dopirala je tužnjava snežnih lavina koje su se spuštale u doline gde su usled otapanja snega nabujale reke i potoci počinjali da se izlivaju iz svojih korita.

Skinuvši krzneni kaput Šejn ga je prebacio preko svojih stvari koje su se nalazile svezane iza sedla.

Kada mu je postalo jasno da je tim prokletim kanibalima pošlo za rukom da mu umaknu Šejn glasno opsova. Možda su mu se u ovom trenutku čak i smejali smatrajući ga običnim žutokljuncem, no bio je rešen da učini sve kako bi im taj smeh ubrzo preseao.

Hitro se vinuo u sedlo i poterao mrkova koji je kasom poslušno krenuo dalje na jug. Nakon nekoliko prevaljenih milja Šejn se podigao u sedlu i počeo ponovo da osmatra okolinu.

I ovoga puta nije mogao a da se ne divi tim malim, pomalo zdepastim mustanzima na kojima su Indijanci obično jahali zbog njihove neslućene snage i izdržljivosti. Šejn ih je žestoko proganjao već nekoliko sati i svako ko nije poznavao te male životinje sigurno bi pomislio da ih je već odavno izdala snaga.

Ubrzo zatim Šejn je pred sobom ugledao pošumljeni brežuljak te je poterao mrkova u tom pravcu. Kada je stigao do samog vrha sa kog je imao odličan pregled čitavog predela ponovo je ugledao u daljini te proklete pasije sinove. Sva trojica su bili sjahali i sada su pokušavali da napastvuju nedužnu ženu. Sa mesta na kom se nalazio Šejn je jedino mogao da razazna da žena ima dugu plavu kosu.

Dodirnuvši mamuzama blago mrkovove slabine Šejn ga je

između drveća poterao dole prema tim nitkovima. Dok se mrkov u snažnom galopu približavao Sijuksima Šejn je iz futrole izvukao „vinčesterku” i ispalio jedan metak u vazduh što je bilo dovoljno da postigne željeni efekat. Odmah zatim Šejn je „vinčesterku” vratio u futrolu.

Začuvši pucanj Indijanci su na trenutak zastali kao ukopani što je žena iskoristila da se da u beg. Nijedan od trojice Sijuksa nije više obraćao pažnju na ženu. Iznenada su se sva trojica kao po komandi vinuli na neosledana leđa mustanga i jurnuli prema Šejnu.

Ženu su pustili da beži svesni činjenice da bez konja neće moći daleko da odmakne i da će je lako ponovo uloviti kada se jednom za uvek budu rešili bledolikog koji ih je tako uporno proganjao.

Ugledavši Sijukse kako mu se približavaju Šejn je zauzdao mrkova i skliznuo iz sedla sa dvocevkom u jednoj i revolverom u drugoj ruci.

Prethodni vlasnik „parker gan” koja se sada nalazila u Šejnovim rukama je skratio obe cevi na nekih tridesetak santimetara kako bi povećao ubitačno raspršavajuće dejstvo sačme. Bilo je to dosta nevešto učinjeno pošto su neobrađeni krajevi dvocevke jasno svedočili da je taj posao bavljen tupom metalnom testerom.

Indijanci su još uvek jahali tik jedan uz drugog. Dvojica od njih su u rukama držali visoko podignuta kopija u nameri da ih bledolikom zariju u grudi. Treći Sijuks je u rukama držao „vinčesterku” iz koje je već sa velike udaljenosti otvorio paljbu.

Raskrečenih nogu i pomalo pognut Šejn je na desetak koraka od mrkova očekivao napad unezverenih Sijuksa. Meci su počeli da mu zvižde oko ušiju. Čudilo ga je što se Sijuksi još uvek nisu razilazili. Očigledno su nameravali da ga na svojim konjima bukvalno pregaze.

Kada je razdaljina iznosila jedva još pedesetak jardi njihova koplja poletose prema Šejnu, koji se munjevito bacio u stranu. U trenutku kada je pao u travu podigao je pravi vodoskok za sobom prouzrokovao nagomilanom vodom usled topljenja poslednjeg snega.

Na mestu na kom se do maločas nalazio sada su iz zemlje štrčala zarivena koplja Sijuksa. Već koji delić sekunde kasnije Indijanci su bili kraj Šejna koji je u tom trenutku povukao oba obarača moćne sačmarice iz čijih cevi je bljunula vatra.

Kada se dim barutnog punjenja donekle razišao Šejn je ugledao kako su sva tri mustanga pojurla bez svojih jahača tik pored njegove glave.

Kada se uspravio Šejn je primetio jednog od Sijuksa kako se podiže na noge i kako iz okreta baca tomahavk u njegovom pravcu. U istom trenutku kada je uvukao glavu u ramena, Šejn je ispalio hitac iz revolvera koji je Sijuksa pogodio ravno u grudi. Nakon što se Sijuks uz prodoran krik sručio u vlažnu travu do Šejnovih ušiju je dopirao jedino još udaljen topot kopita Sijuksovih mustanga. Jedan pogled na ratnike bio je Šejnu dovoljan da ustanovi da mu od njih više ne pretilo bilo kakva opasnost.

Nakon toga se uputio prema mrkovu gde je vratio revolver u rutolu ponovo napunio sačmaricu i smestio je pored vinčesterke da bi se na kraju hitro vinuo u sedlo.

Piavokosa žena se u međuvremenu bila negde izgubila. Šejn je poterao mrkova u pravcu u kom je video malocas da beži. Iznenada je međutim izgubio njen trag koji i pored svih napora nije uspeo ponovo da pronađe. Zato se zaustavio i podigavši se u sedlu uzviknuo:

— Hej, mis!

Pitao se odakle li joj samo ta snaga i izdržljivost? Znao je da je bosa. Verovatno se usled natečevčanskih napora još uvek njojila i na taj način grejala noge no ako je noć zatekne u ovakvom stanju tada ni na koji način neće uspeti da izbegne možda i smrtonosne promrzline.

Šejn je krenuo za tragovima koji su duž potoka vodili dalje na jug. Počinjao je sve više da se divi toj nepoznatoj ženi. Bio je strahovito znatiželjan da sazna o kakvoj vrsti žene se radi kada se usudila ne samo da se suprotstavi Sijuksima koji su pokušali da je napastvuju, već i da se sama uputi kroz ovo bespuće.

Padala je već noć kada ju je napokon ugledao kako kao mrtva leži u vlažnom pesku tik uz samu obalu.

Mis Alfa!

Prošio je tek nekoliko nedelja kako je ta gramziva osoba uspela da mu umakne nakon što je sve članove njene bande otpremio na onaj svet.

Šejn je odlučio da je još nekoliko trenutaka ostavi da leži gde je da bi najpre odveo konja uz blagu strminu koja se uzdižala uz samu obalu reke za koju je pretpostavljao da će u toku noći još više nadoći. Izbivši na mali plato Šejn je najpre skinuo sedlo sa mrkovovih leđa a odmah zatim i svoju vreću za spavanje u kojoj je čovek i pri najsurovijim vremenskim uslovima mogao da prenoći pod vedrim nebom a da se ne smrzava. Nakon toga je ponovo sišao do obale gde se sagnuo i podigao još uvek onesvešćenu ženu u svoje naručje.

Zastao je kao gromom ošinit kada je ugledao njeno lice. Pitao se da li sve ovo samo sanja ili je sve ovo uistinu java?

U svom naručju nije držao nikog drugog do mis Alfe lično!

— Pa ovo je neverovatno! Naprosto neverovatno! — promrmljao je Šejn poluglasno dok mu se lice razvuklo u širok osmeh. Odmah zatim ju je poneo uz strminu prema platou gde joj je najpre svukao vlažnu haljinu da bi je nakon toga smestio u pripremljenu vreću za spavanje. Sa malim vojničkim ašovčićem u ruci Šejn je zatim krenuo prema obližnjoj šumi kako bi sa drveća skinuo suve grančice da bi potpalio vatru.

Zaustavivši se pored nje Šejn skliznu iz sedla. Od silnih napora u proteklih nekoliko časova žena je bila bez svesti. Verovatno je već duže vreme živela među Sijuksima pošto je na sebi imala indijansku haljinu, neku vrstu pamučnog pončoa koji je bio svezan šarenim kožnim opasačem.

Prošlo je tek nekoliko nedelja kako je ta gramziva osoba uspela da mu umakne nakon što je sve članove njene bande otpremio na onaj svet.

To međutim nije bio njegov prvi susret sa mis Alfom. Ovu

izuzetno sposobnu ženu Šejn je upoznao nakon što je pristupio Brigadi 7 koja ga je poslala na određene tečajeve na jednom skrovitom mestu u blizini Vašingtona. Mis Alfa nije bila jedan od polaznika tih tečajeva, već instruktor koji je imao zadatak da ih upozna sa zakonskim propisima a ujedno i da ih obučava u dvema drevnim istočnjačkim borbenim veštinama: u džiu-džicu i karateu.

Zajedno sa Šejnom tečaj su pohađala još dvadesetorica mladih muškaraca. I svi oni su bili opčinjeni svojim instruktorom. Svaki od njih se posebno trudio ne bi li je baš on oborio na strunjaču no nikom to nije pošlo za rukom pa čak ni onda kada bi se po dvojica zajedno borili protiv mis Alfe.

U borbama sa mis Alfom čak ni Šejn nije bolje prolazio. Situacija se nije promenila ni pri kraju tečaja kada im je ova po svemu izuzetna žena otkrila mnoge svoje tajne.

Svi do jednog su pokušavali da pridobiju i njenu naklonost ne kao instruktora već kao izuzetno privlačne žene.

Zli jezici su tvrdili da je što se karatea i džiu-džica tiče, postizala odlične rezultate i da je bila nenadmašna ali da se zato u krevetu nije mogla pohvaliti sličnim uspesima.

Šejn međutim nije obraćao pažnju na ono što se šušalo rešen da se lično uveri u istinitost odnosno neistinitost priča koje su kolale o mis Alfi.

Bilo je zaista neverovatno na koje je sve načine mis Alfa tokom tečaja uspevala da ih sve dojednog sebi skine sa vrata. One koji su bili najuporniji u svojim nastojanjima da oprobaju i njene kvalitete u krevetu mis Alfa bi izvodila na strunjaču i tamo im pokazivala što o svemu tome misli. To bi naravno činila pred svim polaznicima tečaja kako bi ih javno osramotila. A na strunjači bi i najsamouvereniji i najsnažniji momci nakon borbe sa mis Alfom odavali utisak oronulih starijaca.

Mis Alfa! Šejn se pitao kako je ovako nešto baš njoj moglo da se dogodi?

Svi su joj se divili i svi su bili manje ili više zaljubljeni u nju no mis Alfa ih je sve odreda bacala na strunjaču.

Kasnije je mis Alfa napustila posao instruktora da bi po nalogu Brigade otišla kao njen predstavnik u Srednju i Južnu Ameriku. Tamo je mis Alfa u kratkom roku postigla takve rezultate da su joj glavnokomandujući Brigade 7 prepustili rukovođenje novooformljene jedinice koja je bila zadužena za dejstvovanje van granica Sjedinjenih Država.

Tada međutim mora da se dogodilo nešto što je iz osnova izmenilo njenu ličnost i njena shvatanja o dobrom i zlu.

Nakon uspešno završenog tečaja Šejn ju je po prvi put ponovo sreo u Meksiku gde je stigao sa zadatkom da pobunjenicima preda pošiljku od ukupno jedne tone zlata koju im je kao pomoć poslala vlada Sjedinjenih Država u želji da se i u Meksiku obnovi demokratsko društveno uređenje. Mis Alfa je tada po prvi put pokazala svoje drugo lice kada je svim silama pokušala da za sebe prisvoji pošiljku zlata.

Pošto je u tome sprečio mis Alfa se zaklela da će mu se krvavo osvetiti.

Odmah nakon što je ova vest o promeni u mis Alfinom ponašanju doprla do komande Brigade 7 svim njenim pripadnicima je izdato naređenje da mis Alfino hapšenje postaje za sve prioritetan zadatak ukoliko negde nađu na nju. Čak je izričito naređeno da se ne libe da je smaknu ukoliko se bude opirala hapšenju.

I sada je dakle taj izdajnik ležao pred njim. U stanju u kakvom je trenutno bila nije bila ni nalik na onu mis Alfiju kojoj su se svi divili ali od koje su ujedno i svi pomalo zazirali.

I u ovom slučaju se radilo o zlatu koje kao da je postalo njena opsesija. U pitanju je bio transport zlata koji je na putu od Sakramenta do željezničke stanice u Rinu zatrpala snežna lavina. No ako je šerif u Andersonu postupio po Sejnovom uputstvima tada je zlato već odavno bilo na sigurnom.

Nakon što je potpalio vatru Šejn se smestio pored mis Alfe koja je ležala gola u njegovoj vreći za spavanje. Šejn se divio njenim još uvek čvrstim grudima i pored toga što je bila već blizu tridesete.

Sedeći pored vatre Šejnu su ponovo počela da naviru sećanja na događaje vezane za mis Alfiju. Ne samo što za vreme tečaja nije uspeo da je savlada već je ona i kasnije uspevala da ga svaki put izigra. Tako je bilo u Meksiku a i u Burniju gde su se njihovi putevi ponovo bili ukrstili. Tamo ga je onesposobila pomoću šarenog šeširčica čiji je vrh bio ojačan nekom vrstom čeličnog uložka dok ga je u Meksiku repertoarom svojih raznovrsnih džiu-džicu zahvata i karate udaraca naprosto deklasirala.

No na kraju je ipak uvek on bio taj koji je iz njihovih međusobnih okršaja izlazio kao ukupni pobednik pošto mu je i u jednom i u drugom slučaju pošlo za rukom da ispuni postavljene zadatke i da dopremi zlato do svoga odredišta.

Jedino onaj ko nije poznavao mis Alfiju mogao je poraz u borbi sa njom smatrati sramotom. I upravo zbog toga se Šejn čudio kako je mis Alfa dospela u ovako nezavidnu situaciju.

Zavukavši ruku u vreću za spavanje Šejn je zadovoljno konstatovao da joj se telesna temperatura u međuvremenu bila vratila na normalnu. Moguće čak i da više nije bila bez svesti već da je spavala dubokim i čvrstim snom.

Na kraju je navukao svoj krzneni kaput i smestio se na ogromno već pomalo natrulo deblo van prostora koji je obasjavala vatra gde je noć proveo čuvajući stražu pošto je znao da su Indijanci napustili svoja sela i da su sada u rano proleće krenuli u potragu za hranom.

Sem žuborenja potoka ništa se međutim tokom noći nije čulo. Kada je počelo da sviće ponovo je potpalio vatru kako bi podgrejao hranu za mis Alfiju.

II

Sunce je već bilo visoko odskočilo na nebu kada je mis Alfa konačno otvorila oči.

Primitivši da se probudila, Šejn je uzeo posudu sa hranom i smestio se pored nje. Ona ga je očigledno odmah bila prepoznala pošto ga je pomalo mrzovoljno posmatrala. Bilo je više nego očigledno da joj se ni najmanje nije dopadalo što ju je spasao baš Šejn, dugogodišnji pripadnik Brigade 7.

— Hej devojko! — reče Šejn nacerivši se. — Kako si? Kako se osećaš? Hoćeš li čaja?

Primitio je kako je pod vrećom počela da mrda rukama, no Šejn nije ni u snu pomišljao da otvori vreću za spavanje već joj je blago podigao glavu kako bi mogla da pije.

Nakon što je otpila samo nekoliko gutljaja mis Alfa je ponovo zaspala.

U tom trenutku se začulo uznemireno njištanje Šejnovog mrkova. Skočivši munjevito na noge Šejn je ugledao grupu od desetak Sijuksa koji su padinom jahali prema potoku koji je u toku noći bio toliko nabujao da je voda dopirala gotovo do mesta gde su se bili ulogorili.

Šejn je spustio lonče sa čajem na zemlju i uzeo svoju sačmaricu u ruke. Bio je svestan činjenice da mu predstoji ne baš lak posao ukoliko se Indijanci ustreme na njega.

Još uvek nije bio siguran da su Sijuksi pronašli onu trojicu koje je prethodnog dana otpremio u večna lovišta pošto se Sijuksi u tom slučaju ne bi kretali putem kojim su sada jahali već bi sigurno pratili njegove tragove duž samog potoka.

Šejn tiho opsova. Nakon što je odveo mrkova do obližnjeg šumarka izvukao je „vinčesterku” iz futrola i oslonio je o debl na kom je proveo prethodnu noć. On sam se smestio iza njega iščekujući dalji razvoj događaja.

Indijanci su se polako približavali. Sa mesta na kom se nalazio jasno je mogao da razazna da se radilo o Sijuksima. Gusto zbijeni kretali su se padinom ravno prema njemu. Nekolicina njih su bili naoružani jedino lukom i strelama, drugi su opet u rukama držali koplja dok ih je jedva dvoje-troje držalo „vinčesterke” u rukama. Oni sa strelama su najpre počeli da nišane u njegovom pravcu, no još uvek ih nisu odapinjali.

Razdaljina je iznosila jedva još 200 jardi kada su mustanzi iznenada jurnuli napred. Predelom oko reke prolomio se divljački poklič Sijuksa.

Kiša strela zasula je Šejna koji se instinktivno bacio u stranu. Odmah zatim začuo se i prasak njihovih „vinčesterki”. Usled topota kopita konja koji su se sve više približavali Šejn je pod sobom osetio snažno podrhtavanje tla. Strele su i dalje fijukale tik iznad njegove glave. Kada je snažna sačmarica zagrmela horda Sijuksa se naprosto raspršila. Dohvativši „vinčesterku” Šejn počeo da zasipa Sijukse rafalnom paljbom. Po trojica projuriše sa njegove leve i desne strane da bi se ubrzo zatim izgubili u obližnjem šumarku. Odmah nakon toga sve je ponovo utihnulo.

Šejn jedva da se tokom sukoba sa Sijuksima uopšte i pokrenuo a ipak je osećao kako mu se čitavo telo kupala u znoju. Dok je ponovo punio svoju „parker gan” primetio je kako mu i protiv njegove volje prsti podrhtavaju.

Jedan od Indijanaca koji su pali pogođeni sačmom upravo se pridizao na noge u nameri da se domogne jedinog mustanga koji nije pobjegao preplašen zaglušujućom paljbom koja je ispunjavala dolinu za vreme kratkog ali žestokog okršaja. Šejn se u prvi mah nosio mišlju da životinju zadrži za sebe, odnosno za mis Alf u no kada je video kako se Sijuks sa bolnom grimasom na licu jedva držao na mustangu odlučio je da mu dozvoli da se izgubi.

Sa repetiranom „vinčesterkom” u ruci Šejn je prišao preostalim Sijuksima. Svi do jednog su bili mrtvi za šta Šejna niko nije mogao da krivi. Ne samo što on nije bio taj koji je započeo okršaj već se nije ni nalazio na njihovoj teritoriji.

Kada se vratio do mis Alfe ugledao je njen preplašen pogled. Dve strele su se nalazile zarivene u zemlju tik pored vrece za spavanje. Izvukavši ih iz mekog peskovitog tla, Šejn ih je bacio u nabujalu reku.

— Gotovo je — reče on. — Hajde smiri se. Ništa ti se neće dogoditi dok sam ja živ. Da li si gladna?

Grickajući nervozno donju usnu ona klimnu glavom. Kada se Šejn vratio sa prepunim tanjirom ugledao ju je kako tiho jeca.

— Smiri se! Sada je sve prošlo. Da li si dugo bila među njima?

— Ne znam! — izusti ona briznuvši u histeričan plač.

U tom trenutku Šejn se setio Meksika i njihovog međusobnog obračuna, u onom prašnjavom klanecu kada se uzalud svim snagama borio protiv njenih munjevitih karate udaraca. Pri tome je dva puta leteo na pod a nakon još jednog preciznog udarca završio je na duže vreme u carstvu snova. Mis Alfa je, međutim, nakon tog okršaja izgledala isto onako zanosno i elegantno kao i pre njega. Kostim joj je i dalje besprekorno stajao a mali šareni šeširić se čak nije ni pomerio na glavi.

Od takvog držanja sada međutim nije bilo ni traga.

Šejn počeo da je hrani.

— Moja haljina Šejne — reče ona nakon nekoliko zaloga. Suze ponovo počeo da se slivaju niz njeno prelepo lice.

Kada je Šejn pogledao u pravcu vatre video je da je jedna zalutala strela skinula njenu haljinu sa grane gde ju je obesio kako bi se osušila i kako je sada polako dogorevala.

— Ništa ne brini — odvratio je on nastavivši da je hrani. — Imam dovoljno stvari koje možeš da obučeš.

Nakon što je ispraznila sadržaj čitavog tanjira mis Alfa je zamolila Šejna da joj uspe još malo te hrane koju tako dugo nije okusila.

— Zaista si divan — reče ona dok joj je Šejn prinosio ustima komad govedine.

— Hajde ne preteruj — odgovorio je Šejn nacerivši se.

— Znam da ćeš morati da me strpaš iza rešetaka i...

Nije međutim uspeła da završi započetu misao pošto joj je Šejn gurnuo kašiku pasulja u usta.

— Imamo dovoljno vremena da o tome porazgovaramo.

Treba najpre da povратиš snagu a onda ćemo već videti. Samo nemoj molim te da povратиš baš svu snagu!

Kada je shvatila šta je Šejn time hteo da kaže mis Alfa je prasnula u smeh.

— Tako je već bolje mis! — dobacio je Šejn da bi nakon nekoliko trenutaka produžio ozbiljnim glasom: — Kako to da si dozvolila da te Sijuksi uhvate i kidnapuju? Bolje da si to dozvolila nekom poštenom momku koji bi te zatim odveo negde u Južnu Ameriku. Stvarno sam bio uveren da si mnogo promućurnija.

— A zašto ti to ne pokušaš? — reče ona zagledavši mu se duboko u oči.

— Pa ti bar znaš da je to neizvodljivo — odvratio je on mirno. — Ti bi se tamo međutim svakako snašla. Sa tvojim sposobnostima to ne bi bio nikakav problem. Kreni jednostavno u Panamu i otvori tamo preduzeće za prevoz robe. Žena kao što si ti može tako nešto da učini levom rukom.

— I ti bi me pustio da odem?

Zagledavši se u njene plave oči Šejn reče: — Učinio bi to kada bi bio siguran da se nikada više nećeš vratiti. Morala bi to čvrsto da mi obećaš. Pošto ovde nema svedoka, mogu uvek da kažem da je poslednje što sam video bila mis Alfa u indijanskoj haljini usred horde pomahnitilih Sijuksa. A kako si zatim stigla u Panamu o tome pojma nemam.

— Ti si zaista divan Šejne! I mogu ti reći da sam takvo mišljenje o tebi imala još za vreme tečaja. Tada je malo nedostajalo pa da zbog tebe dignem ruke od svega.

— Takav utisak nisam baš stekao!

— A šta sam trebala da učinim, Šejne? — reče ona odgurnuvši uz smešak sledeću kašiku sa pasuljem. — Hvala ti ali zaista sam već sita. Ti si čovek pored koga bi mogla da postanem i suviše zaobljena, pa čak i debela ukoliko se ne bi pazila.

— Jesi li umorna? Mogla bi još malo da odspavaš posle svega što si ne samo danas već i proteklih nedelja preživela.

— Ali zar ne moramo da krenemo dalje? — upita ona pospano.

— Dva do tri sata možemo još da se zadržimo ovde.

Ona sklopi oči.

— Ostani ovde pored mene! — rekla je ona kada je poluzatvorenih očiju primetila kako je Šejn ustao.

Kada se Šejn ponovo spustio pored nje na zemlju i kada je svoju ruku položio na vreću u visini njenih grudi mis Alfa je tiho izustila: — Nisam tada jednostavno imala drugog izbora. Tek na uporno insistiranje generala su me tada primili za instruktura. Celokupno rukovodstvo Brigade 7 je naprosto samo čekalo da se spetljam sa nekim muškarcem ili pak da se na neki drugi način izblamiram, tako da jednostavno nisam mogla i nisam smela da razočaram generala.

— Da li me razumeš? — upitala je ona nakon izvesnog vremena obostranog ćutanja posegavši kroz vreću za njegovom rukom.

— Svakako! — odvratio je Šejn.

Ubrzo zatim začuo se njen dubok uzdah i već u sledećem trenutku mis Alfa je utonula u čvrst san, dok joj je na usnama od sreće zatitrao blag osmeh.

Dok je mis Alfa mirno spavala Šejn je posmatrao svaki detalj njenog prelepog lica. Bila je izvrstan poznavalac prava i majstor karatea i džiu-džica. Jedino se u krevetu po pričanju mnogih nije mogla pohvaliti sličnim kvalitetima.

Šejn, međutim, nikada nije pridavao veći značaj ovim pričama. Još na kursu se zarekao da će kad-tad proveriti istinitost ovih glasina.

Prilika za tako nešto verovatno nije bila nikada tako povoljna kao u ovim trenucima.

Jedino što ga je još delilo od ove predivne žene bio je taj prokleti patent-zatvarač. Vreća je sama po sebi bila dovoljno prostrana da ih oboje primi u svoje toplo okrilje.

No to i nije baš moralo da se dogodi ovde i u ovom času. Predstojala su im još dva dana jahanja a samim tim još i dve duge noći pre nego što stignu do prvog naseljenog mesta.

Pri samoj pomisli na duge sate provedene u mis Alfinom zagrljaju Šejna počеше da podilaze žmarci.

Ona je u snu i dalje čvrsto držala njegovu ruku. Polako je izvukavši Šejn je vrhovima prstiju nežno prešao preko njenog prelepog lica.

Pa zar žena kao ona da zbog njega završi na vešalima? Sa tako nečim jednostavno nije mogao da se pomiri.

Svakako, u međuvremenu je izdala njihovu zajedničku stvar, ali je bilo pitanje zbog čega je to učinila?

Šejn je bio čvrsto rešen da pronađe odgovor na to pitanje.

I to žena njenih sposobnosti! Kada je u Brigadi 7 preuzela rukovođenje odeljenjem koje je bilo zaduženo za dejstvovanje van granica Sjedinjenih Država dodeljen joj je čin pukovnika. Žena pukovnik! Tako nešto se do tada nije desilo u čitavoj istoriji Sjedinjenih Država. Pa zbog čega je onda prešla na drugu stranu? U tu tajnu je Šejn nameravao da što pre prokikne.

Kada je sunce već uveliko bilo prešlo svoj zenit, Šejn se vratio do njihovog logora. Bilo je krajnje vreme da se izgube odavde.

Mis Alfa se u međuvremenu bila probudila. Na licu joj se pojavio smešak kada je Šejn prišao vreći za spavanje.

— Odavno bi već ustala da me ne držiš zatvorenu u ovoj vreći.

Spustivši se na kolena Šejn je na trenutak otvorio patent-zatvarač da bi ga odmah nakon toga ponovo zatvorio.

— Eto vidiš kako je to jednostavno! — reče on.

— Ali Šejne ja ne mogu da izvučem ruku!

Odmah nakon toga Šejn je otvorio vreću sve do njenog pupka a zatim je prišao svojim stvarima odakle je uzeo svoj krzneni kaput i prebacio ga preko poluotvorene vreće. Zatim je počeo da pretura po svojim stvarima ne bi li pronašao nešto prikladno za mis Alfu. Veš, košulja, pantalone, čarape, cipele, sve je to bilo za nju suviše veliko, no u ovom trenutku je to bilo jedino što je mogla da obuče.

Kada se mis Alfa izvukla iz vreće, Šejn joj je okrenuo leđa.
— Ne budi detinjast! — reče ona. — Pa već si me video golu. A osim toga verovatno nisam prva žena koju vidiš u ovakvom izdanju, ili?

Ogrnuvši kaput, ona mu je prišla na svega nekoliko koraka.

— Drži! — reče on pružajući joj ostale delove odeće.

— Imaš li još onog tvog predivnog čaja? — upitala je ona nežno ga pogladivši po kosi.

Prišavši vatri Šejn je nasuo u lonče vrelog čaja ne zabravljajući da mu doda dve kašikice mirišljavog sirupa. Nakon što je otpio gutljaj vrele tečnosti Šejn se ponovo vratio do mis Alfe. — Izvoli, vreo je i sladak!

Ona je na trenutak prekinula sa oblačenjem dok je ras-kopčani krzneni kaput Šejnu omogućio pogled na njene pre-divne grudi. Primevši lonče obema rukama ustima, ona poče halapljivo da guta vrelu tečnost dok ga je i dalje netremice posmatrala.

Šejn munjevito podiže svoj pogled sa njenih grudi.

— Ne možeš ni da zamisliš koliko sam ti samo zahvalna za sve što si za mene učinio.

— Nema potrebe da mi se zahvaljuješ — reče on pomalo ljutito okrenuvši se u stranu.

Kada je mis Alfa bila kompletno obučena Šejn je spakovao vreću za spavanje.

— U ovom krznenom kaputu je zaista pretoplo! — reče ona.

Kada su bili spremni da krenu ispostavilo se da iza sedla ima toliko nagomilanih stvari da je već iz tog razloga Šejn bio prinuđen da mis Alfu smesti u svoje krilo. Ona međutim kao da ništa drugo nije ni očekivala. Kada joj je Šejn pružio ruku ona se udobno smestila ispred njega u sedlu.

III

Met Siberg je stajao na prozoru svoje hotelske sobe u Andersonu pogleda uprtog dole na ulicu. U pratnji dvadesetorice ljudi šerif je upravo napuštao grad.

To je zaista bila imponantna pratnja. No to nije bilo ono što je privuklo njegovu pažnju. Ono zbog čega je na Sibergovom licu zatitrao osmeh bila je oprema koju su ti ljudi nosili sa sobom. Na začelju se otegla kolona od još dvadesetak životinja koje su bile natovarene najrazličitijom opremom. Celokupna šerifova pratnja, pa i sam šerif nisu bili naoružani samo puškama i revolverima već je svako od njih sa sobom nosio još i mali vojnički ašovčić.

— Dakle šta sada kažeš?

Met Sibergove reči bile su upućene starom džentlmenu koji je stajao na drugom prozoru i koji je takođe netremice zurio u kolonu koja je pretila da se otegne u nedogled.

Pre nekoliko meseci kada je zima po prvi put te godine pokazala svoje pravo lice, iz Sakramenta je krenula pošiljka

zlatu prema željezničkoj stanici u Rinou u Nevadi kojoj se ubrzo izgubio svaki trag.

Transport međutim za razliku od mnogih drugih ovoga puta nije napadnut već ga je zajedno sa celokupnom pratnjom zatrpala snežna lavina koja se negde na putu sručila sa obližnjih planina.

Kao što su elegantni prosedi džentlmeni i Met Siberg znali nekom čoveku po imenu Sejn je bilo pošlo za rukom da sazna na kom se mestu to dogodilo tako da je obavestio šerifa u Andersonu i zamolio ga da sa dovoljnim brojem ljudi odmah krene ka tom mestu kako bi na vreme spasao zlato od silnih hijena u ljudskoj koži koji su se motali ovim prostranstvima u nadi da će baš oni uspeti da se dokopaju plena.

Ta informacija je stigla do šerifa pre otprilike dva meseca, no tek od pre otprilike nedelju dana su tokom dana viđale takve temperature koje su topile sneg tako da su se jedino još obližnja brda i dalje belela usled zaostalog snega. Potoci i rečice su se usled priliva ogromnih količina otopljenog snega pretvorili u podivljale vodene stihije koje su rušile sve što bi im se našlo na putu. Jedino je šerif znao zbog čega je toliko dugo čekao pa da krene u poteru za zlatom.

Elegantni, prosedi džentlmen se zvao Klajd Barni i posedovao je nekoliko robnih kuća u mestima na severu Kalifornije. Pored toga je posedovao još i dve apoteke, a i bio je suvlasnik jednog od najvećih transportnih preduzeća u Kaliforniji. Bio je sve do sada uistinu častan čovek a uz to još i vrlo bogat. I njega su međutim privukle priče o deset miliona dolara u zlatu koje navodno leže negde pod snegom i kojima i on nije mogao da odoli.

Deset miliona! Priča o njima nije međutim bila isključivi razlog što se i on zainteresovao za zlato. Prelomni trenutak se odigrao onoga časa kada mu je šerif uz čašu vina u poverenju rekao da je od vladinog izaslanika koje se zvao Šejn i koji se negde na severu nosio sa najrazličitijim protuvama i zlikovcima saznao mesto na kom se zlato tačno nalazi. I ne samo to već ga je ovaj i zamolio da sa svojim ljudima ode i da ga otpremi na sigurno mesto.

Više od toga šerif nije međutim odao iako ga je Barni čitavo veče nalivao vinom i rumom tako da je na kraju bio prisiljen da ga na rukama odnese kući.

Prevejani trgovac je bio dovoljno pametan da i u takvom šerifovom stanju ne navaljuje mnogo. Znao je da bi silnim pitanjima samo privukao šerifovu sumnjičavost i na sebe, tim više što se šerif kasnije uopšte nije sećao njihovog poverljivog razgovora.

No stari Barni je odmah počeo da obavlja neophodne pripreme kako bi bio spreman kada kucne čas X.

Met Siberg je bio njegov nećak, sin njegove sestre koja se udala za notornu pijanicu i koja je usled silnih briga rano preminula.

Met Siberg nije postao pijanica kao njegov otac ali je zato bio okoreli bandit koji ni od čega nije prezao. Još dok je Met bio mlad dečko, Barni ga je primio kod sebe na zanat pošto je

mislio da to duguje svojoj sestri. Nakon nepunih godinu dana provedenih kod ujaka Barnijev glavni knjigovođa je ustanovio da je sin gazdine sestre uspeo da uz pomoć falsifikovanih računa sebi pribavi ne baš malo bogatstvo.

Nakon što je to saznao Barni ga je bez mnogo dvoumljenja izbacio iz svoje kuće. Ipak se donekle divio načinu na koji je mladiću pošlo za rukom da prevari i njega i njegovog knjigovođu.

Kasnije je Met Siberg izrastao u razbojnika i prevejanog prevaranta. Išao je životnim putem koji se u stvari i mogao predvideti. U tom svom životnom opredeljenju postizao je međutim odlične rezultate.

Tako je na primer postao poslovođa jednog preduzeća za proizvodnju nafte negde u Teksasu. Tamo se predstavio kao inženjer i geolog čime su mu sva vrata bila otvorena. Uspeo je da olakša preduzeće za gotovo milion dolara pre nego što je bilo ko uspeo da ustanovi da je novopostavljeni direktor trpao novac akcionara u svoj džep a ne u dalji razvoj preduzeća. No tada je Met već bio daleko. Proneverenim novcem je sebi kupio ogroman ranč na kom je počeo da se bavi uzgojem stoke. Izvesno vreme je živio na visokoj nozi, no vrlo brzo je bankrotirao.

I upravo to je postalo karakteristično za Meta Siberga. Bio je u stanju da uvek bez većih problema dođe do novca ali je zato u njegovim rukama novac isto tako brzo nestajao.

Zatim je postao direktor železničkog preduzeća gde je proneverio dva miliona dolara koje je kasnije uložio u transportno preduzeće. I to opet u velikom stilu. No i u ovom slučaju su milioni nestali kao rukom odneseni.

Između ovih svojih poslova Met Siberg bi uvek na kratko svraćao do svog ujaka Anderson, no ovaj ga nikad više nije zaposlio u nekom od svojih preduzeća. Ako se nisu poslovno zblížili onda su to barem učinili kao ljudi tako da je stari Barni otkrio gde se u stvari kriju Metove sklonosti.

Ravno dva dana nakon što je stari Barni na vlastitim rukama odneo šerifa kući, u Andersonu se pojavio njegov nećak. Kao i uvek i ovoga puta je bio bez prebijene pare u džepu.

Stari Barni ga je dočekao kao rođenog sina ispričavši mu o onih deset miliona dolara u zlatu. Met Siberg je odmah bio u svom elementu tako da mu je čak pošlo i za rukom da zageje starog Barnija.

Kljajd Barni je već bio izgubio gotovo svaku nadu da će se bilo šta dogoditi. Sneg je već uveliko bio počeo da se topi a šerif je i dalje mirno sedeo u svojoj kancelariji osim što bi povremeno krenuo u rutinski obilazak grada.

— Pa zar je moguće da je sve jednostavno izmislio kada se one večeri podnapio? — prolazila je tokom dugih sati nezvesnosti kroz Barnijevu glavu. Počinjao je već polako da se miri sa činjenicom da je samo uludo potrošio svoj novac za nešto što se nikada neće desiti. No u ovom trenutku je bilo sigurno da je šerif govorio istinu. Pratlja koju je vodio sa sobom je bila takva da je bilo van svake sumnje da su se uputili

u poteru za nekim odbeglim robijašem; već da su krenuli da vrata zlato na svoje odredište.

— Naš čovek će im dakle ostati za petama? — upitao je on svog nećaka.

Met Silberg klimnu glavom. — Čim šerif stigne na svoje odredište ovaj će se vratiti i obavestiti nas.

— Šta misliš da li će šerif zlato najpre dopremiti ovamo u grad? — zapitao je stari Barni.

— Uveren sam da će to učiniti — odvratio je Siberg. — Za nas bi međutim možda čak i bilo bolje kada bi se sa zlatom šerif odmah uputio za Rino.

Jahači su u tom trenutku polako zamicali iza poslednjih kuća koje su se nalazile na samom izlazu iz grada. Met Silberg i Klajd Barni su međutim i dalje ostali pored prozora sve dok na ulici nisu ugledali svog čoveka. Prošlo je već gotovo pola časa od kako je šerif napustio grad a on je tek sada izvodio svog konja na ulicu kako niko ne bi došao na pomisao da je krenuo za šerifom i njegovim ljudima.

— Da li je dobar? — upitao je stari Barni kada mu je Met Siberg dao glavom znak da se radi o njihovom čoveku.

— Najbolji od svih koji se u ovom trenutku mogu unajmiti — odgovorio je Siberg. — Dugo je živio među Indijancima tako da odlično čita tragove. Ubeđen sam međutim da neće morati mnogo da se muči pošto je šerif najverovatnije za sobom ostavio mnoštvo tragova.

Klajd Barni se udaljio od prozora i izvadio iz ormara flašu provoklasnog viskija i dve čaše.

Dok mu je prilazio Met Siberg se zadovoljno nacerio. Siberg je napunio gotovo 40 godina no još uvek je mladalački izgledao. Već na prvi pogled svakome je bilo jasno da nije čitav svoj život proveo za pisaćim stolom već i za kockarskim a i u sedlu. U dosta nisko svezanoj futroli bio je zadenut najnoviji model „kolta“ koji mu nije služio da bi se pred drugima pratio važan. I to je na prvi pogled odmah svima bilo više nego jasno.

— Pijmo za onih deset miliona u zlatu — reče Met Siberg svome ujaku dok su nazdravljali.

— Da! Ali i u ime toga da ih se mi dočepamo a ne neki drugi — dodao je Klajd Barni.

IV

Šejn je usmerio svog mrkova prema obližnjem šumarku. Sunce je već odavno bilo zašlo tako da su već izvesno vreme jahali po gustom mraku.

Mis Alfa je sedela u sedlu blago oslonjena uz njega. Nije se ni najmanje usprotivila kada joj je Šejn u nekoliko navrata privučen mirisom njene kose usnama dodirnuo vrat.

Kada su konočno zastali mis Alfa je graciozno skliznula iz sedla. Odmah zatim i Šejn je sjahao i privezao konja za gusto rastinje koje se nalazilo svuda oko njih.

— Večeras ne bi trebalo da palimo vatru — reče on. — Uveren sam da u blizini ima Indijanaca iako ih do sada nismo videli.

— Što se mene tiče za tako nešto i nema potrebe pošto je i u tvojoj vreći dovoljno toplo. A naročito kada nas bude dvoje u njoj.

Već u sledećem trenutku Šejn je osetio dodir njenih prstiju na svom ramenu.

Šejn se polako osvrnuo i uhvatio je za ruke.

— Volim te Šejne! — reče ona.

— Pre mi se čini da si mi samo zahvalna što sam te izvukao iz ruku onih divljaka — odgovorio je Šejn blago se osmehnuvši.

Kada su im se u tami pogledi sreli mis Alfa je odlučno odmahнула glavom. — Ovoga puta nisi u pravu, Šejne! Znam da je to više od zahvalnosti. Mnogo više!

Kada mu se toliko bila približila da je na svom licu osetio njen vreli dah Šejn ju je uzeo u naručje i strasno poljubio. Ona mu je uzvratila takvom žestinom od koje se gubi dah.

— Šta je sa tom prokletom vrećom? — upitala je ona umiljatim glasom kada su im se usne konačno odvojile.

Užurbanim pokretom Šejn je skinuo sedlo sa mrkovovih leđa a odmah zatim je iz ogromnog smotuljka svojih stvari izvukao vreću i prostro je na još uvek vlažnu zemlju.

Mis Alfa je odmah počela da se svlači. Pri tome nije odvajala svoj pogled od Šejna.

— Nemoj dozvoliti da te i suviše dugo čekam! — reče ona nakon što se potpuno gola uvukla u vreću.

Dok je svlačio odeću sa sebe Šejn nije međutim propustio da se još jednom osvrne oko sebe kako bi se uverio da im ne pretilo bilo kakva opasnost, da bi se zatim i on smestio pored nje u već zagrejanu vreću za spavanje. Šejn gotovo da nije ni stigao da zatvori patent-zatvarač kada ga je mis Alfa već obgrlila svojim rukama i nogama u nameri da ga nikada više ne ispusti iz svog zagrljaja. Smatrala je da su reči u ovom trenutku suvišne, tako da je svoje usne odmah stopila sa njegovim. Strastvenost kojom mu se podala je naprosto oborila Šejna sa nogu.

To da ona u krevetu ne može da pruži ni izbliza ono što je pružila kao instruktor pravnih propisa i borilačkih veština, Šejn je oduvek smatrao glasinama koje su ljudi širili u svojoj bezgraničnoj zlobi i zavisti.

A sada se i uverio da je bio u pravu!

Bila je neverovatno strastvena i iskusna tako da im skućeni prostor u vreći za spavanje nije ni najmanje smetao.

Ponoć je uveliko već bila prošla kada je Šejn po prvi put na kratko prekinuo njihovu ljubavnu igru. No mis Alfa mu nije pružala mogućnost za iole duži odmor.

— Ne možeš ni da zamisliš koliko sam ovo želela još dok si bio na tečaju — prošaputala je ona dok su zagrljeni ponovo počeli ritmički da se pokreću. Lagani pokreti su bili način na koji je mis Alfa započinjala da vodi ljubav da bi već nakon izvesnog vremena ti pokreti postajali do te mere intenzivni da je na kraju uvek na trenutak gubila svest. U takvim situacijama mis Alfa naprosto nije bila sposobna da vlada svojim čulima.

A ti prokleti kurvini sinovi su iz čiste zavisti tokom obuke tvrdili da je sigurno sklona osobama istog pola čim nije dozvoljavala da joj se bilo ko približi. Jedino zbog toga su se svi i upinjali iz petnih žila da u boričkim veštinama bar približno dostignu mis Alfin nivo.

Sve te priče koje su kolale o mis Alfinim kvalitetima u krevetu bile su zlorado ogovaranje i Šejn je to od samog početka znao.

Mis Alfa, izdajnik, koga su proganjali svi pripadnici Brigade 7 sa izričitim naređenjem da je ubiju ukoliko se eventualno bude opirala hapšenju, sada je ležala mirno u njegovom naručju.

O tom naređenju Šejn ne samo što nije u toku ove noći ni na trenutak razmišljao, već to nije ni sutradan činio kada su krenuli dalje i kada je mis Alfa ponovo zauzela svoje mesto u njegovom krilu.

Šejnu se nije baš mnogo žurilo da stigne u Anderson tako da su polako jahali uživajući u svakom trenutku koji su provodili zajedno. Još kada su krenuli računao je da će tek za dva dana stići do grada tako da nije bilo razloga da nepotrebno ganja svog konja. Čak naprotiv!

Razlog za ovakva Šejnova razmišljanja bila je ova predivna žena u njegovom krilu za koju se ispostavilo da je strastvenija od bilo koje žene na koju je on do sada naišao. Ne, zaista nije bilo razloga za žurbu.

Šerif je sigurno već odavno bio pronašao zlato i otpremio ga do železničke stanice u Rinou u Nevadi. A i od Indijanaca nije bilo ni traga.

I tokom sledeće noći njih dvoje su se svim svojim čulima prepustili čarima strastvene igre koja je potrajala sve do svitanja.

I pored toga što je Šejn izbegavao da bez preke potrebe ganja mrkova ipak ih je on i pored dvostrukog tereta na leđima polako ali sigurno približavao cilju njihovog zajedničkog putovanja.

Kada su tog jutra krenuli, mis Alfa ga je nežno uhvatila za ruku i uz dubok uzdah rekla: — Bože moj, pa zašto nam se sve ovo nije mnogo ranije dogodilo?

Bilo je više nego jasno da je bilo mnogo toga što ju je tištilo, ali još uvek nije mogla da se odluči da mu sve to i ispriča.

Kada je ipak krenula da još nešto izušti, Šejn ju je prekinuo sledećim rečima: Saslušaj me pažljivo! Ovde te niko ne poznaje, a Vašington je i suviše daleko da bi bilo šta moglo da se sazna. A ako bude potrebno, spreman sam da svu odgovornost preuzmem na sebe. Najpre ćemo potražiti hotelsku sobu u Andersonu, a zatim ću telegrafisati u Vašington da sam obavio zadatak i da čekam dalja naređenja. Tako ćemo imati nekoliko dana ako ne i nedelja da o svemu dobro razmislimo. Ako ništa drugo, a ono ću te bar ispratiti na brod za Panamu.

— Zaista si divan, Šejne — prošaputala je ona, dok joj je nežno mrsio kosu.

— Da nemaš možda nekih drugih planova?

— Naravno da imam — odvratila je ozbiljnim glasom. —

Hajde da zajedno krenemo odavde za Panamu i da tamo započnemo sve iz početka. U mom životu je bilo toliko muškaraca da im čak ni tačan broj ne znam, no ni sa jednim mi nije bilo tako lepo kao sa tobom. Imam utisak da smo nas dvoje kao stvoreni jedno za drugo. Možda sam jednostavno morala da prođem sve ono što sam u životu prošla da bih najzad naišla na tebe.

— Ne, za mene ti zaista nisi samo prolazna avantura! — odvratio je Sejn poljubivši je nežno u čelo. — I mislim da nema potrebe da o tome dalje raspravljamo. Znaš, međutim, da je tvoj predlog neizvodljiv zbog situacije u kojoj se nalazim.

— Znam, Brigada 7 i njena načela! — promrmljala je ona razočarano.

— Bilo kada će i tome doći kraj. Kada me sledeći put budu pozvali u Vašington, možda će mi se ukazati prilika da se časno oprostim od Brigade. Ne bih želeo, a i ne mogu tek tako da nestanem! Nadam se da me razumeš, ili?

— Naravno da te razumem, Šejne! — odvrtila je ona tiho i dalje jedva prikrivajući svoje razočarenje.

— U svakom slučaju ću te lično ispratiti na brod! — reče Sejn odlučnim glasom. — A ako ustanovimo da je ovaj naš susret zaista bio ono pravo i da je to i nadalje, onda ću ti se i ja vrlo brzo pridružiti. I to ne tek kad ostarim i kada nikome više ne budem trebao, već vrlo uskoro. Možda čak još i ove godine. Pa šta kažeš na to?

Ona se blago osmehnu. — O, Šejne! A ja sam bila uverena da si me tek tako poveo sa sobom.

U tom trenutku niz njeno prelepo lice počese da se slivaju suze.

Sejn je bio duboko dirnut ovim prizorom. Suzama ove po svemu izuzetne žene kojoj se svojevremeno toliko divio i koju je sada voleo.

Cesto je tokom svih ovih godina koje je proveo lutajući u sedlu, razmišljao o tome kako li će samo izgledati žena pored koje će jednom zauvek ostati. U nekoliko navrata je mislio da je pronašao onu pravu, no ovoga puta je znao da je to ona i nijedna druga!

— Moja mis Alfa! — reče Sejn dok joj je poljupcima brisao suze sa lica.

— Molim te bez onog „mis“! — prošaputala je ona kroz smeh iako su joj suze još uvek same od sebe navirale na oči. — Ime mi je Alfa, Alfa Linkoln i potičem iz Bostona.

— Linkoln?!

— Da, kao naš veliki predsednik! — dodala je ona. — I zaista nas dvoje smo u nekom daljem srodstvu.

— Sada tek vidim koliko malo znam o tebi!

— To će se ubrzo promeniti, ali ni ja ne znam ništa više o tebi.

— I to će se promeniti! — promrmljao je Šejn nacerivši se.

Sunce je polako zamicalo za horizontom. Još jedan dan se polako bližio svome kraju. Dan koji je za Šejna bio jedan od najsrećnijih u životu.

Gotovo u istom trenutku pred njima su se pojavila već i prva svetla Andersona.

Zaustavili su se ispred hotela gde su iznajmili sobu. Pošto u ulaznom holu nije bilo drugih gostiju, Šejn je uzeo mis Alfu u svoje naručje i odneo je stepenicama do njihove sobe na prvom spratu gradskog hotela.

Alfa se nežno osmehnula kada ju je Šejn spustio na krevet.

— Moram da odem da se javim nadležnima u Vašingtonu, a onda i šerifu. Vratću se najkasnije za sat vremena. Ti se za to vreme ovde raskomoti — rekao je Šejn da bi se odmah zatim njihove usne stopile u strastven poljubac.

V.

Izašavši iz hotela Šejn se uputio prema telegrafskom uredu gde je službeniku izdiktirao šifrovani telegram upućen nadležnim oficirima Brigade 7 u Vašingtonu. U izveštaju nije naveo da je u potpunosti izvršio zadatak, pošto još uvek nije razgovarao sa šerifom i nije mogao da zna sve pojedinosti vezane za izgubljeni transport zlata. Odlučio se ipak da najpre pošalje telegram pa da tek onda potraži šerifa, pošto je komanda Brigade sigurno sa velikim nestrpljenjem očekivala bilo kakav znak da se još uvek nalazi među živima. Mis Alfu nije spominjao nijednom rečju, što je bilo i razumljivo.

Nakon toga se laganim korakom uputio ulicom prema šerifovoj kancelariji.

Za pisaćim stolom je zatekao pomalo zdepastog čovečuljka, koji se ponizno osmehnuo kada se Šejn pojavio na vratima.

— Šta mogu da učinim za vas, mister? — upitao je ovaj ljubazno.

— Zovem se Šejn! Jeste li vi glavni ovde? — reče Šejn dok je prilazio pisaćem stolu.

— Šejn?! — šerifov zamenik je skočio na noge kao gromom ošinit kada je začuo ovo ime. — A ja sam bio čvrsto uveren da vi uopšte ne postojite.

— Odakle vam samo ta ideja?

— Ipak mi je drago što vas vidim, mister! — reče zamenik pružajući Šejnu ruku u znak pozdrava. — Šerif je pre dva dana sa svojom pratnjom napustio grad u nameri da potraži zatrpani transport zlata o kome ste ga vi obavestili.

— Pre dva dana?! — Kada je začuo ove reči, Šejn je na trenutak pomislio da sanja. — Ali zašto je toliko dugo čekao?

— Zbog vremena, mister! Zaista ne znam odakle dolazite ali ovde kod nas je do pre nekoliko dana bilo strahovito hladno i to naročito noću. Ja sam inače Mek Harlan, šerifov zamenik. Ako mogu bilo šta da učinim za vas...

— Mogli biste umesto mene jedino glasno da psujete!

— Pa, neka vam bude, Šejne: Sto mu gromova! — dreknuo je šerifov zamenik, dok su mu se usta razvukla u širok osmeh.

— Ako želite, možete da krenete za šerifom — reče ovaj nakon izvesnog vremena.

Šejn klimnu glavom.

— Budite sigurni da ću to i učiniti! Koliko je ljudi poveo sa sobom?

— Dvadesetak!

Šejn ponovo klimnu glavom, ovoga puta, međutim, očigledno zadovoljan onim što je čuo.

— Mogu vam inače još reći da od juče čekam da mi se šerif javi — priznao mu je Mek Harlan. — Rečeno mi je da ovde pripremim prostoriju u koju šerif namerava da smesti zlato, dok ne pristignu oni iz Rinoa.

— Sta?! Još od juče čekate da se šerif oglasi? Znači li to da...

— To još uvek ništa ne znači, mister! Šef nije ništa precizirao pre nego što je napustio grad. Pretpostavljam da ljudi usled snežnih naslaga jednostavno još uvek nisu uspeali da otkopaju zlato.

— Ali, on je lično trebao da odnese zlato do železničke stanice! — procedio je Šejn ljutito.

— A uz čiju pomoć? Da ne mislite valjda da je trebalo da krene sam?

— Kako sam? Ako se ne varam, onda ste maločas rekli da je sa sobom poveo pratnju dvadesetak ljudi, ili?

Zamenik se glasno nacerio a zatim dodao: — Hombre, pa to su sve ovdašnji ljudi koji imaju ili svoj redovan posao ili svoje porodice u Andersonu i koji ne mogu tek tako da odu u Rino koji baš i nije toliko blizu kao što mislite.

— Ali nije ni put oko čitave zemaljske kugle! — odvratio je Šejn već pomalo razdražljivo.

— Zemaljska kugla! U tako nešto verujemo jedino mi belci. Indijanci govore da je zemlja neka vrsta ravne ploče u šta mnogi ovde među nama takođe veruju. A nadam se da znate šta to za njih znači. Ubeđeni su, naime, da je kada čovek dođe do ruba te ploče, dovoljan samo jedan neoprezan korak pa da se čovek nađe u ambisu iz koga mu više nema povratka.

— Ali do đavola, pa ta ivica ne leži valjda baš negde između Andersona i Rinoa!

— Vi to znate, ja to znam, ali je pitanje da li to i ostali znaju — odvratio je zamenik slegnuvši nemoćno ramenima.

— I takvih maloumnika zaista ima ovde u gradu?

— Pa sada vam je valjda jasno zašto šerif jednostavno nije u mogućnosti da otpremi zlato za Rino — reče Mek Harlan klimnuvši glavom.

— Ipak me ne možete ubediti da u Andersonu nema bar tuce ljudi koji imaju nešto malo u glavi — odvratio je Šejn vrteći u neverici glavom.

— Hoćete li vi da odnesete zlato za Rino?

Bilo je to uistinu pravo pitanje u ovom trenutku. Bez obzira na odgovor jedno je bilo sigurno; bio je prisiljen, hteo to on ili ne da se ponovo pozabavi tim prokletim transportom zlata za koji je mislio da se već odavno nalazi na sigurnom mestu. Krivio je sebe što je u Sakramentu olako poverovao pričama ljudi koji su tvrdili da je Šerif u Andersonu pouzdan i da je u stanju da se snađe i u najopasnijim situacijama. A sada se, evo,

ispostavilo da su to sve bile samo prazne priče kao i ona vezana za mis Alfu i njene već spomenute kvalitete.

— Pa, izgleda da ću, po svemu sudeći, morati sam da se pobrinem za to proketo zlato — reče Sejn konačno. — Šta mislite koliko ljudi bi...

— Nijedan jedini! — prekinuo ga je zamenik šerifa odmahnuvši glavom.

— Onda biste vi i šerif mogli...

— I to je neizvodljivo, mister! — začuo se ponovo Mek Harlanov kreštav glas. — Ili šerif ili ja! Jedan od nas dvojice uvek mora da ostane u gradu kako nam ovdašnji momci ne bi rasturili čitav grad.

Sejn je razočarano počeo da odmerava zamenika od glave do pete.

— Zaista mi je žao, Šejne! — reče Mek Harlan slegnuivši ramenima. — Svi ljudi koji su se priključili šerifu su dobri i poštteni, ali zato svi do jednog smatraju da se ovaj naš svet završava negde u blizini Andersona.

— Pa, zar je moguće da je ovo sujeverje tako rasprostranjeno ovde u gradu?

Zamenik se nacerio otkrivajući pri tome delimično svoje od duvana požutele zube, a zatim je dodao lupnuvši se prstom po čelu: — U njihovim očima smo svi mi koji verujemo da je zemlja okrugla pomalo luckasti.

— Biće najbolje da o čitavoj stvari ipak najpre porazgovaram sa šerifom — promrmljao je Šejn i odmah zatim se uputio prema izlazu iz kancelarije.

— Možda biste mogli da pokušate sreću preko u Red Blafu. Oni svi znaju da je zemlja okrugla. Sa njima je ipak nevolja u tome što su toliko nepouzđani da se ne bih usudio da uz njihovu pomoć transportujem tovar brašna a kamoli zlata.

Dodirnuvši obod šešira u znak pozdrava, Šejn je izašao na polje na ulicu.

Pri pomisli da su stanovnici Andersona verovali da je zemlja pljosnata a ne okrugla, Šejn počeo da promatra prolaznike sasvim drugim očima.

Ugledavši dvojicu starijih džentlmena koji su razgovarali ispred gradske pekare, Šejn im je prišao i rekao: — Izvinite nas trenutak, gospodo.

— Samo izvolite, mister! Možemo li bilo čime da vam pomognemo? Vi niste odavde, zar ne? — upitao je jedan od njih.

— O čemu se radi? — reče drugi ljubazno.

— Radi se o našoj majci zemlji — procedio je Šejn, dok mu je pogled ispitivački lutao od jednog do drugog. — Čuo sam da je pljosnata i da je kraj negde ovde u blizini Andersona.

Obojica elegantno obučeni džentlmena ga odmeriše kao što čovek obično gleda ljude za koje je siguran da nisu baš pri čistoj pameti.

— Samo se osvrnite oko sebe, mister! — reče jedan od njih ozbiljno. — Iza onih brda tamo je kraj sveta.

— Da li ste čuli o izgubljenom transportu zlata? — upitao je drugi.

Šejn klimnu glavom.

— Eto vidite, mister! Naš ljudi šerif je krenuo sa dvadesetoricom ljudi u potragu za tim zlatom. Svi oni su međutim krenuli sa njim jedino zbog toga što ga sažaljevaju. No, čim budu pod sobom ugledali nebo...

Začuvši ove reči, Šejn se naprosto stresao.

— Ako šerif pokuša da krene dalje, oni će ga savladati i svezanog vratiti u grad — nastavio je drugi džentlmen započetu misao. — Trebalo bi, naime, da znate da je naš šerif običan jeretik, ali je inače divan čovek! A takvom čoveku se jednostavno ne može dozvoliti da tek tako srlja u propast.

— Potpuno ste u pravu, gospodo — reče Šejn da bi odmah nakon toga produžio dalje ulicom potresen onim što je upravo čuo.

Sada je znao da je šerifov zamenik bio potpuno u pravu. Šejn glasno opsova. Nameravao je nekoliko dana da provede nasamo sa mis Alfom u nadi da će se ti trenuci možda čak i proteći na nekoliko nedelja a sada je doživeo ovo! Pa kako je mogao i da posumnja da ovde u Andersonu žive isključivo slaboumnici?

Sada će morati sve ovo da objasni Alfi i da joj kaže da od njihovog zajedničkog boravka u Andersonu najverovatnije neće biti ništa.

Kada je otvorio vrata njihove hotelske sobe, zatekao ju je pored prozora obučenu jedino u njegovu košulju. Ona mu se najpre zaljubljeno osmehnula da bi joj se lice odmah nakon toga smračilo kada je ugledala zabrinut izraz na njegovom neizbrijanom licu.

— Problemi? — upitala je ona tiho. — Jesam li ja u pitanju?

Kada mu je prišla, Šejn ju je nežno zagrlio.

— Sve ovo nema nikakve veze sa tobom — reče Šejn ozbiljno. — No, moraću da napustim Anderson i to je ono što me najviše tišti.

Ona ga preplašeno pogleda.

— Hajde, ne pravi takvo lice — reče Šejn pokušavajući da je ponovo oraspoloži. — Sve to nema nikakve veze sa nama. Vratću se najkasnije za nekoliko dana.

Oslobodivši se njenog zagrljaja, Šejn je prišao svojim bisagom odakle je izvukao smotuljak velikih novčanica i pružio ih mis Alfi.

— Uzmi ovo i kupi sebi nešto lepo za oblačenje! Nakon toga pripremi sve za polazak. Čim se vratim krećemo u Panamu. Nabavi kočije kako bismo, udobnije putovali. Uostalom, kupi sve što misliš da nam je potrebno. Jedino što ćemo morati to će biti da trenutke koje smo nameravali da provedemo zajedno ovde u hotelu, odložimo za neka bolja vremena.

— Ne mogu to da uzmem! — reče ona zureći u smotuljak novčanica.

— Hajde, nemoj da se ustežeš, i da mi još više otežavaš situaciju — reče Šejn tutnuvši joj novčanice u ruke. — Obavićeš nabavku i sačekaćeš ovde u hotelu, dok se ja ne vratim, a onda je ceo svet samo naš.

— Šta se desilo? — upitala je ona začuđeno, kada je uočila Šejnovo nestrpljenje da što pre napusti Anderson.

— U pitanju je opet ono prokletu zlato, koje je zatrpala lavina tu negde u brdima. Bio sam čvrsto uveren da se ono već odavno nalazi na putu za Vašington. Ovde, međutim, izgleda, nema nijednog normalnog čoveka, tako da sam se uzalud oslanjao na njih.

— Ako je tako, onda me ne ostavljaj ovde samu, Šejne — reče ona molećivo.

— Alfa draga! Za tako nešto zaista nema nikakve potrebe. Oni su svi luckasti na jedan sasvim drugi način, tako da ti ne preti nikakva opasnost. Uostalom, ja se vraćam za nekoliko dana.

Mis Alfa se sa suzama u očima zagledala u novčanice u svojim rukama.

— Nemoj se ni najmanje ustručavati da potrošiš sav novac! — reče Šejn kroz smeh dok je prebacivao bisage preko ramena. Zatim joj je ponovo prišao, uhvatio je za bradu i poljubio u njen pomalo prćast nosić.

— Kupi sebi nekoliko lepih haljina! Voleo bih da te najzad vidim i u haljini, a ne samo u pantalonama, kao što sam te do sada uvek viđao.

— Hoću, dragi — prošaptala je ona. — Ako ti to želiš...

— I te kako želim...

— Vрати se što pre i pazi se, molim te! — reče ona dodirnuvši vrhovima prstiju njegovo preplanulo lice. — Znaj da ćeš me ubiti ako me napustiš. Ukoliko to nameravaš da učiniš, onda me mirne duše možeš i otpremiti za Vašington.

— Već sam ti jednom rekao da ne volim kada pričaš takve gluposti — odvratio je Šejn ljutito. — Znaš vrlo dobro koliko te volim, a ako zaista još uvek misliš da bih mogao tek tako da te napustim, onda ti ni ja tu ne mogu mnogo pomoći.

— I ja tebe neizmerno volim, Šejne — reče ona zaljubljeno.

Dok su im se usne ovlaš dodirnule, Šejn je znao da bez ove predivne žene više neće moći da živi. Bio je rešen da je lično otprati do Paname, gde će mis Alfa moći konačno da zaboravi na tu prokletu Brigadu 7 i činjenicu da je njeni pripadnici na svakom koraku proganjaju.

Novac koji joj je dao bio je novac Brigade i za divno čudo Šejn nije osećao ni najmanju grižu savesti što je to učinio. Na neki način je taj novac koristio, kako bi rešio jedan od najvećih problema Brigade 7, iako je vrlo dobro znao da bi retko ko odobrio način na koji je on to činio.

Kada mis Alfa jednom stigne u Panamu, Brigada više nikada neće čuti bilo šta od nje. Pa zar i to nije bio jedan od načina za rešavanje problema? Barem je Šejn bio tog mišljenja.

Alfa Linkoln, žena koja je bila u srodstvu sa samim predsednikom Sjedinjenih Država! To je zaista bilo nešto što Šejn nikada ne bi pomislio.

Pre nego što je napustio sobu, Šejn ju je još jednom čvrsto zagrlio osetivši vrelinu njenih čvrstih grudi.

Dok je bio sa mis Alfom, Šejn uopšte nije primetio koliko su još uvek hladne noći napolju u divljini. I pored svoje vreće za spavanje bio je više nego sretan kada je sunce sledećeg jutra ponovo počelo da greje. Na nebu nije bilo ni jednog jedinog oblaka. Proveo je nepunih sat vremena u sedlu, kada je voda koja se u toku noći zaledila, ponovo počela da se topi. Nepun sat kasnije ceo predeo je ličio na ogromno jezero.

Srećom ovoga puta nije morao da prati tragove, pošto je vrlo dobro znao gde se zlato nalazi. Kada je u kasno poslepodne stigao do doline gde se ono nalazilo, zadovoljno je konstatovao da se sneg gotovo potpuno bio otopio. Na drveću još uvek nije bilo lišća, ali je zato trava već bila nikla i sada je prekrivala celu dolinu poput najlepšeg zelenog tepiha.

Siroki i duboki procep kroz koji je janio na severu se sve više sužavao. Surove litice sa kojih su se sručile snežne lavine koje su zatrpale transport zlata, još uvek su bile prekrivene ostacima poslednjeg snega.

Dok je prilazio ovom mestu, Šejn je očekivao da će zateći šerifa i njegove ljude kako užurbano otkopavaju zlato. Pokazalo se, međutim, da za tako nešto nije bilo potrebe i da su šerif i njegovi ljudi trebali jednostavno samo da pretovare zlato i da ga otpreme na svoje odredište. Najverovatnije su to i učinili, a pošto se mesto gde je lavina zatrpala zlato i ljude koji su pratili transport nalazilo tačno na sredini doline, oni su, po svemu sudeći, napustili dolinu na suprotnoj strani od one kojom se Šejn upravo kretao.

Zastavši nakratko, Šejn je iz bisaga izvukao mali durbin, kako bi bolje osmotrio ostatke zatrpanog transporta.

Glasno je opsovao kada je kroz durbin ugledao prizor pred sobom. Pa zar je bilo moguće da se šerif i ti prokleti sujeverni pasji sinovi nisu barem toliko potrudili da pristojno sahrane te jadnike koji su još uvek ležali pored izlomljenih kola na kojima je zlato krenulo put Rinoa? To što je tlo još uvek bilo zaleđeno nije bilo nikakvo opravdanje. Ako ništa drugo, a ono su bar mogli da ih prekriju kamenim gromadama koje su ležale svuda naokolo.

Informacije do kojih je Šejn došao u Sakramentu, govornice su da se transport sastojao od troje kola i šestorice pratilaca. Kada se Šejn međutim, našao na svega nekoliko stotina jardi od polomljenih kola, jasno je video da je broj ljudi koji su nepomično ležali na zemlji bio daleko veći.

Gotovo u istom trenutku primetio je i siluetu čoveka koji se sa druge strane doline teturao prema njemu, očajnički mašući rukama.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je poterao mrkova prema njemu. Čovek je očigledno bio teško ranjen. Leva ruka mu je bila obilivena krvlju. Na prvi pogled je bilo jasno da je on ili sam ili mu je neko drugi podvezao ruku kako ne bi potpuno iskrvario.

— Jeste li vi jedan od ljudi šerifa Bruna? — upitao je Šejn nakon što je skliznuo iz sedla i prihvatio čoveka koji je pretio da se svakoga časa sruči na zemlju.

— Vi ste Šejn, ili?

— Da! — Dodite! Sedite pa da vam previjem ruku.

— Ja sam šerif Bruns! — prostenjao je čovek dok je uz Šejnovu pomoć sedao na ogromnu kamenu gromadu.

Nakon što mu je otkopčao kaput, Šejn je najpre odvezao maramu kojom je bila podvezana ruka. Kada mu je skinuo kaput i kada je nožem odsekao rukav košulje natopljene krvlju, iz rane počeo da šiklja krv. Rukavom koji je bio još koliko-toliko čist, Šejn mu je ponovo podvezao ruku, čime je gotovo u potpunosti zaustavio krvarenje.

— Sa rukom je gotovo isto kao i sa zlatom! — reče šerif sa bolnom grimasom na licu.

I bez ovih njegovih reči Šejnu je bilo jasno šta se ovde u dolini u stvari odigralo.

— Znate li ko vas je napao? — zapitao je Šejn.

Šerif odmahnu glavom.

— Nisam uspeo da prepoznam nijednog od njih. Siguran sam jedino da nisu iz ovog kraja. Napali su nas rano jutros dok smo se spremali da krenemo nazad u grad. Iznikli su kao iz zemlje i odmah počeli da pucaju. Mene je pogodio jedan od prvih metaka, a to što sam živ, mogu verovatno jedino da zahvalim činjenici što su ti kurvini sinovi sigurno mislili da sam mrtav.

— Jeste li videli u kom su pravcu nestali sa zlatom? — upitao je Šejn dok mu je čistio ranu i stavljao provizorni zavoj koji je uvek nosio sa sobom.

— Na sever!

— A koliko ih je bilo?

— Desetak? Dvadesetak? To je zaista teško reći.

— Kako se osećate, šerife?

Šerif ga zabezeknuto pogleda: — Kako mislite, kako se osećam?

— Pitao sam vas zato što hoću da vidim da li još mogu da pomognem nekom od vaših ljudi. Možete li da sedite?

— Nema tu nikoga kome biste mogli da pomognete! Ti prokletnici su valjano obavili posao — odvratio je šerif grubo.

— Ipak ću otići da pogledam — reče Šejn nakon što mu je prebacio krznenu kaput preko ramena.

— Nisu imali čak ni kočije ni mazge na koje bi natovarili zlato. Očigledno su se u potpunosti oslonili na nas — reče šerif iznemoglim glasom. — Mora da su nas videli još u gradu kako krećemo a onda su jednostavno pošli za nama. Mislili da neko drugo objašnjenje ne postoji.

— Recite, zbog čega ste tako dugo oklevali da krenete po zlato? — upitao je Šejn vinuvši se ponovo u sedlo.

Šerif ga umorno pogleda.

— Mislite li ozbiljno da bi u tom slučaju sve bilo drugačije?

Šejn mu, međutim, nije ništa odgovorio, već je jednostavno poterao mrkova u pravcu polomljenih transportnih kola. Kada je stigao do mesta okršaja, nije mu trebalo mnogo pa da se uveri da je šerif bio u pravu i da ovim jadnicima uistinu nije bilo pomoći. Nekolicina njih nisu čak ni stigli da spale jedan jedini metak pre nego što su pali pokošeni kišom metaka. To

ga je pomalo čudilo, pošto je teren na ovom mestu bio izuzetno pregledan. Postojalo je samo jedno moguće objašnjenje, a to je bilo da je šerif propustio da postavi stražu, jer se u protivnom cvako nešto ne bi desilo.

Tragovi bandita su vodili na sever prema izlazu iz doline.

Šejn ljutito opsova, jer je bio svestan da će zbog šerifa morati da gubi dragoceno vreme. Moraće najpre da otpremi teško ranjenog šerifa u Anderson, pa tek onda da krene za protuvalma koje su se domogle zlata.

A šerifov zamenik će morati da se postara za ove jadnike koji su ležali na još uvek polusmrznutom tlu, pošto on nije mogao još i da ih sahranjuje, a i njihovi najbliži će sigurno hteti da ih pokopaju na gradskom groblju u Andersonu.

Dok je išao od jednog do drugog čoveka, Šejn je sve više postajao sklon da veruje šerifovim rečima da bi se sve isto ovako odigralo i da je ranije krenuo po zlato.

Kada se ponovo našao u sedlu, video je da je šerif skliznuo sa kamena i da je klonuo u travu. U galopu je odjurio do njega skočio iz sedla i kleknuo u travu. Opipavši mu puls, video je da je šerif mrtav. U desnoj ruci je držao rukav kojim mu je Šejn podvezao ruku. Provizorni zavoj jednostavno nije bio dovoljan da sam po sebi spreči da šerif iskrvari.

Da li ga je rana toliko bolela da je strgnuo zavoj ili jednostavno nije više želeo da živi? — To su bila pitanja na koja Šejn nikada neće uspeti da pronađe pravi odgovor.

A možda čak jednostavno nije želeo da bude na teretu jedinom čoveku koji je u ovom trenutku bio u stanju da krene u poteru za banditima?

Šejn je najpre prekrrio beživotno šerifovo telo krznanim kaputom, da bi se odmah zatim uputio prema mrkovu koji je mirno brstio tek izniklu travu.

— Idemo, stari družel! — uzviknuo je on. — Pomrsićemo mi već tim prokletim kurvinim sinovima račune!

Ne osvrćući se više za sobom, Šejn je u besomučnom galopu pojurio na sever prema izlazu iz doline. Sudeći po šerifovim rečima banditi su imali prednost od najviše 12 časova.

Nakon izvesnog vremena provedenog u sedlu naišao je na mali plato koji je prema istoku bio oivičen preko 7000 stopa visokim planinskim masivom. Sve do samih vrhova koji su bili prekriveni većitim snegom dopiralo je gusto rastinje.

Banda koja je uspela da se domogne zlata na ovom mestu je skrenula na zapad.

Usled sunca i vetra tlo na platou je bilo potpuno suvo tako da Šejnu nije bilo teško da prati njihove tragove.

Ispostavilo se međutim da zlikovci i nisu bili baš tako naivni kao što se to na osnovu jasnih tragova moglo pomisliti. Oni su naime vodili ravno prema stenovitom planinskom masivu gde su odjednom nestali kao rukom odneseni. Kada je Šejn stigao do tog mesta sunce je upravo zamicalo iza obližnjih planina.

Šejn glasno opsova no od toga u ovom trenutku i nije bilo baš neke koristi.

Jahao je dalje na zapad dok se sve više smrkavalo. I u toku

sledeće noći je sa setom pomislio na mis Alfu i na noći provedene sa njom u vreći za spavanje koja mu se sada učinila daleko manje toplom.

Pred samo svitanje Šejn je krenuo dalje za banditima. Koliko god da se međutim naprezao ne bi li ponovo pronašao njihove tragove to mu nije polazilo za rukom.

Znao je da mu ne preostaje ništa drugo nego da počne sa detaljnim pročešljavanjem celokupnog terena. Sunce je skoro već ponovo bilo zašlo kada su ovi njegovi naponi konačno urodili plodom i kada je daleko na zapadu ponovo naišao na njihove tragove.

— Eto vidiš, stari druže! — promrmljao je Šejn zadovoljno tapšući po vratu svog vernog mrkova.

Tragovi su vodili prema maloj visoravni koja je bila obarasa gustom šumom. I upravo na tom mestu Šejnu je bio pripremljen ne baš srdačan doček. Kada je to shvatio, bilo je već i suviše kasno da bilo šta učini.

Već kod prvog drveća opkolila ga je grupa od desetak jačača sa „vinčesterkama” uperenim u njegove grudi.

Zaustavivši mrkova, Šejn je polako podigao ruke u vis i kroz smešak procedio: — Hej, mućaćosi, više od sedam dolara nećete pronaći u mojim džepovima! A njih ću se rado odreći pri ovakvom odnosu snaga. Hombre, pa ovo što vidim je zaista više nego uverljivo!

Već u sledećem trenutku do njega je dojahao jedan visok plavokosi momak.

— Stvarno govoriš kao navijen, ali nikako da kažeš ono što nas interesuje. Hajde reci, šta uopšte tražiš ovde?

— Ko, ja? Ja zaista ništa ne tražim — odvratio je Šejn odmahnuvši glavom.

Kada ga je plavokosi momak besno ošinio pogledom, Šejn je slegnuo ramenima i dodao: — Da je tako nešto posredi, ja bih to sigurno znao, ili?

— Hajde, začepi već jednom tu tvoju prokletu gubicu! — reče momak odsečnim glasom. Zatim se nagnuo u sedlu kako bi iz futrole izvukao Šejnov revolver.

A upravo tome se Šejn i nadao! Munjevito je šćepao momkovu ruku i bukvalno ga izbacio iz sedla skliznuvši za njim na tlo između konja koji su počeli uznemireno da se propinju. Plavokosi momak se u jednom trenutku našao na Šejnu, što je ovaj i hteo da postigne. Uhvativši ga za kosu, Šejn mu je poturio cev revolvera pod nos. Nalazili su se u takvom položaju u kom se nijedan od momkovih prijatelja nije usuđivao da puca. pošto bi time rizikovao da pogodi vlastitog čoveka.

— Znam da su ovdašnji zakoni izuzetno surovi — reče Šejn razvlačeći usta u širok osmeh. — No sada se mnogo toga menja, zar ne? A pošto je to tako, onda ću ja sada postavljati pitanja a vi ćete na njih odgovarati! Vi ste dakle bili ti kurvini sinovi koji su opljačkali moj ranč?! Hoću da znam šta ste sve odneli sa sobom! Hajde, govorite, pošto će me jnače vrlo brzo izdati strpljenje!

Preko mušice revolverске cevi plavokosi je netremice zurio u Šejna.

— Mi nismo bili na vašem ranču, mister! Mora da je sve ovo najobičniji nesporazum i da smo vas zamenili sa nekim drugim — izustio je ovaj u samrtnom strahu.

— Jasno! — odvratio je Šejn podrugljivo. — Nešto bolje ti nije palo na pamet, ha? Ako ste vi mene zamenili sa nekim, onda ja to neću učiniti! Niko me ne može ubediti da vi niste ti prokleti pasji sinovi koji već nedeljama teroristu ovaj kraj. Očigledno da u brdima niste ništa iskopali, pa ste rešili da to potražite po kućama poštenih ljudi, ha? To je kud i kamo jednostavnije, zar ne? Ali je zato kao što vidiš i mnogo opasnije! A pošto je to tako, onda reci svojim prijateljima da nestanu odavde ili ću ti jednostavno oduvati tu tvoju prljavu njušku!

— Sve ovo je zaista veliki nesporazum — procedio je plavokosi momak. — Pustite me i sve ćemo lako razjasniti!

Na tako nešto Šejn međutim ni u snu nije pomišljao. Znao je više nego dobro da je u ovim trenucima držao pravog divljaka za gušu koji se ni najmanje ne bi libio da mu otkine glavu ukoliko bi samo na trenutak uspeo da se izvuče iz njegovog zahvata.

— Nestanite, ili ću mu prosvirati lobanju! — dreknuo je Šejn.

Svi do jednog su već odavno bili spustili „vinčesterke” a sada su i poterali svoje konje dublje u šumu.

Šejn je sačekao sve dok topot kopita nije u potpunosti utihnuo a onda je odgurnuo plavokosog momka od sebe ne zaboravljajući da mu prethodno izvuče revolver iz futrole. Odmah zatim je munjevito skočio na noge dok je momak tek nakon izvesnog vremena počeo tromo da se podiže.

— Sve ovo je zaista običan nesporazum, mister! — reče ovaj pomalo umorno. — Mi smo ovde u prolazu i kada smo vas ugledali, pomislili smo da nas pratite.

Iako se momak pretvarao da je poverovao u Šejnovu priču o prepadu na ranč, Šejn je vrlo dobro znao da su ga banditi najverovatnije već duže vreme posmatrali i da su tačno znali da im je bio na tragu.

Prišavši momkovom konju, Šejn je ispod sedla izvukao njegovu „vinčesterku” i bacio je u obližnje grmlje.

— Penji se u sedlo!

Pre nego što se i sam popeo na mrkovova leđa, Šejn je zadenuo banditov revolver za pojas.

Polako je počela da pada noć.

Šejn je nameravao da što pre nestane odavde, kako bi bio siguran da neće doživeti još jedno neprijatno iznenađenje pa da se tek onda bliže pozabavi plavokosim momkom.

Revolverom mu je pokazao pravac u kom da krene.

— Kuda idemo? Na vaš ranč?

— Tako je! A ako vidim da je tamo sve u redu, pustiću te da se pridружиš tvojim drugarima!

— Mogu vam odmah reći da je tamo sve u najboljem redu — odvratio je ovaj odmahnuvši glavom.

— Samo ti kreni! — prosiktao je Šejn.

Kada su poterali konje, Šejn je ostao tik uz njega kako bi neprekidno mogao da ga drži na nišanu. Nisu, međutim, preva-

lili ni desetak jardi kada se ispred njega prolomio prasak puške. Strahovit bol je pretio da mu pomuti svest. Osetio je jedino kako je počeo da klizi iz sedla i kako je tresnuo na tlo prekriveno sasušanim borovim iglicama.

Negde u podsvesti začuo je kako mu se približavaju nečiji koraci. Jedino objašnjenje je bilo da su banditi očigledno sjahali negde u šumi a da je samo jedan od njih krenuo dalje sa konjima.

— Naivčina! — Bila je to poslednja reč koja je doprla do Šejnovog mozga pre nego što je izgubio svest.

VII

Mis Alfa je već uveliko bila obavila sve kupovine. Osim haljina nabavila je i udobne kočije i dva predivna vranca. Mis Alfa nije bila žena koja bi šetala gradom zatvorenih očiju i ušiju, tako da je ubrzo saznala da su šerif i dvadesetorica ljudi već odavno trebali da se vrate u grad. Pričalo se da su krenuli kako bi negde u blizini otkopali nestali transport zlata. Za stanovnike Andersona su to sve bile samo neproverene glasine, ali ne i za mis Alf, koja je već i sama tragala za tim zlatom.

Nakon što je provela puna četiri dana u hotelu očekujući da se Šejn vrati, ugledala je grupu ljudi koji su dopremili bezivotna tela šerifa i njegovih ljudi u grad. Glavna ulica je bila ispunjena jadikovanjem njihovih najbližih. Mis Alfa nije morala mnogo da se trudi kako bi saznala sve pojedinosti.

Bilo joj je jasno da ju je Šejn slagao. No, možda ni on nije znao pravu istinu.

Zlato dakle nije bilo na putu za Vašington, već se nalazilo u rukama bandita koji su ga oteli šerifu i njegovim ljudima i koje je Šejn sada ganjao. Naravno, ukoliko je još uvek bio u životu. Znala je da će još dugo morati da čeka da se on vrati. Na početku je i bila spremna da to učini, no ubrzo je u njoj počela da se budi želja da se ipak domogne zlata za koje je mislila da joj je i ovoga puta izmaklo. U njoj su se ponovo probudili životinjski instinkti.

Odmah joj je na pamet pao onaj ljubazni, već pomalo ostareli džentlmen u radnji u kojoj je nabavila haljine po Šejnovoј želji. Mis Alfa je posedovala moć da čoveka već na prvi pogled pravilno oceni, tako da joj je odmah bilo jasno da se iza te prividne ljubaznosti krije hladnokrvna poslovnost kojom je taj čovek uvek postizao željeni cilj.

Mis Alfa je u njegovoj radnji kupila dve ne mnogo skupe haljine, a ovaj joj je tom prilikom nimalo diskretno stavio do znanja da žena poput nje treba da nosi drugu vrstu haljina i da novac neće predstavljati nikakav problem ukoliko mu dozvoli da joj on pomogne pri tom izboru.

U normalnim okolnostima ona bi ga tresnula po glavi ili bi ga preciznim udarcem po cevanici oborila sa nogu, no u ovom trenutku nije mogla sebi da dozvoli da na sebe privuče tuđu pažnju, pošto je čekala Šejna, kako bi uz njegovu pomoć mogla da pobjegne u Panamu.

Sada se, međutim, pitala da li je to zaista bilo ono što je želela?

Glasine su i ovoga puta govorile da se radi o deset miliona dolara u zlatu. A sa tim novcem bi se već moglo razmišljati o odlasku u Panamu.

Deset miliona u zlatu! I sa tim novcem su se ti prokleti banditi u ovom času nalazili u bekstvu. Znala je više nego dobro da bi sa svojim sposobnostima mogla u svakom trenutku da ih pronađe i da im eventualno preotme zlato.

Kada je kročila u radnju, prišla joj je glavna prodavačica koja je u odsustvu vlasnika vodila sve poslove. Još pri prvom mis Alfinom dolasku ona je primetila vlasnikovo interesovanje za ženu koja je sada stajala pred njom i koju je zbog toga dočekala sa odgovarajućom pažnjom ali ne i respektom. A i kako bi, kada je i sama bila žena blizu tridesete i još uvek neudata, a pošto joj se muškarci nikada nisu baš mnogo sviđali, to je bila rešena da se uda za nekoga sa dosta para.

A prava prilika za tako nešto je bio upravo njen šef, mister Klajd Barni. I to ne samo zbog novca, već i zbog njegovih podmaklih godina. Malo dodatnih napora i uzbuđenja i on bi lako mogao da doživi srčani udar od kog bi se teško oporavio. No taj prokleti matorac se ni najmanje nije interesovao za nju i pored toga što nije bila ružna i što mu je u više navrata jasno stavila do znanja da ne bi imala ništa protiv ljubavne veze sa njim. Upravo zato se sada i pitala šta li je Klajd Barni samo našao u ovoj ženi?

— Mogu li da vam pomognem, mis? — upitala je ona izveštačenom ljubaznošću.

— Htela bih da razgovaram sa mister Barnijem — odvrtila je mis Alfa vrteći svoj mali šeširić u rukama. — I to privatno!

— Moraćete malo da pričekate! Nisam baš sigurna da li će mister Barni moći sada da vas primi.

Ispostavilo se, međutim, da je mister Barni sa velikim zadovoljstvom primio mis Alf. Štaviše, odmah je izjurio iz svoje kancelarije i prišao joj ispruženih ruku.

Mis Alfa mu je sa smeškom na licu pružila ruku koju je ovaj galantno poljubio. Odmah zatim ju je poveo u svoju kancelariju.

Bleda u licu i pogledom punim zavisti, prodavačica ih je ispratila sve dok nisu zatvorili vrata za sobom. Njegova kancelarija nije bila naročito velika, ali je zato bila izuzetno ukusno nameštena. Ponudio joj je da sedne a zatim joj je ponudio čašicu likera ne zaboravljajući da je pri tome neprekidno obasipa najrazličitijim komplimentima.

Nije ga prekidala pošto je i onako nameravala da izuzetno pažljivo započne celu stvar.

Konačno mu je rekla da je došla u nameri da pogleda jednu od skupih haljina, koje su visile u njegovoj radnji.

Kada je Klajd Barni lupio dlanovima u kancelariju su ušle glavna i još jedna mlada prodavačica, koje su u rukama držale dve predivne haljine kao i elegantni jahači kostim od najfinijeg materijala.

Nakon što je izneo ovaj svoj predlog, Barni ju je pogledao sa neskrivenom znatiželjom. Kada je mis Alfa napokon potvrdno klinula glavom, njegovo lice se razvuklo u širok osmeh. Uzeo je jednu haljinu i pružio joj je kako bi mogla da je proba.

— Možete da je probate iza paravana, gospođo — reče on ljubazno. — Odmah ću pozvati jednu od prodavačica kako bi vam pomogla.

— Hvala, ali moći ću i sama da se snađem — reče ona da bi se odmah zatim sa haljinom u ruci uputila prema paravanu koji je bio upravo toliko visok da je bez većih problema mogla preko njegove ivice da posmatra šta se u kancelariji događa.

Klajd Barni se diskretno okrenuo i zagledao kroz staklena vrata koja su vodila u prodavnicu.

Model koji je mis Alfa upravo probala koštao je ni manje ni više nego 140 dolara.

— 140 dolara, mister Barni?! — uzviknula je ona preneraženo. — Sve mi se čini da vi mislite da sam ja jedna od osoba koje su šerifu i njegovim ljudima preoteli zlato.

— Ali gospođo moja draga! — osmehnulo se on dok je prilazio paravanu. — Pa već sam vam rekao da će za mene predstavljati izuzetno zadovoljstvo i čast ako mi dozvolite da vam poklonim ovu haljinu.

— Kažu da se radi o svoti od deset miliona dolara u zlatu. I zamislite samo: ti prokleti zlikovci su sada već sigurno daleko i mogu mirne duše da troše sav taj novac — reče ona sagnuvši glavu.

Dok se ponovo presvlačila, mis Alfa ga je posmatrala kroz mali prorez u paravanu. Učinilo joj se kao da je osmeh na njegovom licu odjednom postao nekako usiljen.

— Kao što rekoste gospođo, radi se o okorelim zlikovcima koji čak nisu prezali ni od toga da pobiju one silne ljude.

— Uverena sam da nije protivzakonito ako čovek uzme nešto od takvih razbojnika — odvrtila je ona dok je zakopčavala poslednja dva dugmeta svoje haljine da bi se odmah zatim ponovo pojavila iza paravana.

— Za tako nešto nam jedino nedostaju nekolicina hrabrih momaka koje ćemo zajedno platiti i zlato je već naše, mister Barni — dodala je ona mirno.

— Izvinite, ali nisam vas razumeo, gospođo — promrmljao je ovaj zbunjeno.

— Pa, htela sam da kažem da još uvek postoji mogućnost da se ti zlikovci stignu i da im se preotme zlato — reče ona, dok mu je prilazila. — A za tako nešto je potrebna grupa dobro obučениh i dobro plaćenih ljudi. Na žalost, ja nisam u stanju da ih unajmim, ali bih zato mogla da ih vodim.

— Još uvek ne shvatam šta ovo sve treba da znači, mis!

— U stvari, ne radi se o deset miliona nego o tri — nastavila je mis Alfa ne osvrćući se na njegove upadice. — To bi bilo milion i po za vas i isto toliko za mene. Kod ovakvih svota možemo da zanemarimo troškove koji bi nastali unajmljivanjem grupe od desetak ljudi. zar ne?

Odmerivši je od glave do pete Klajd Barni je tihim glasom rekao: — Postanite moja ljubavnica i do kraja života nećete

morati da razmišljate o novcu a i moći ćete da nosite najskuplje haljine sašivene po poslednjoj modi.

— Ja nisam tip žene koja će se zadovoljiti sa nekoliko skupocenih haljina, mister Barni — procedila je ona i sa drugom haljinom u ruci ponovo nestala iza paravana.

— Ali, draga moja...

— U redu, postaću vaša ljubavnica — reče ona, dok se ponovo presvlačila. — A za uzvrat mi unajmite ne desetoricu, već samo petoricu revolveraša. Pored toga sam spremna i da delim...

— Da delite, šta?

— Govorimo o zlatu, mister Barni — odvratila je ona već pomalo iznervirano. — No, sve mi se čini da se baš najbolje ne razumemo, što je za mene opet znak da sam se obratila pogrešnom čoveku.

Zakopčavši drugu haljinu, ona se ponovo pojavila iza paravana kako bi bolje mogla da se ogleda u velikom ogledalu na sredini prostorije.

— Ali, gospođo! Niko nije u stanju da takvim ljudima ponovo preotme zlato — izustio je on prividno potresen. — Niko čak ni ne zna kuda su nestali, pošto se niko živ nije vratio u Anderson.

— Takvi ljudi ostavljaju tragove za sobom!

— Ali, vi ste samo žena!

Mis Alfa se na ove njegove reči samo ledeno osmehnula.

— Tačno! I zato ću sama odabrati ljude. Dajte mi novac da mogu da ih platim, pa ću postati vaša ljubavnica.

— Ali, gospođo! Šerif je krenuo sa dvadesetoricom ljudi i niko se nije živ vratio!

— U pravu ste, ali to su sve bili ljudi koji nisu bili obučeni za takvu vrstu posla. Tajna uspeha leži u tome da se odaberu pravi ljudi. Njihov broj nije ni najmanje važan. Ja na primer, znam za jednog čoveka koji je potpuno sam krenuo za njima i koji je u stanju da im preotme zlato. Taj čovek, na žalost, radi za drugu stranu.

— Kako to mislite za drugu stranu?

— Htela sam da kažem da radi za državu. I kada se jednom bude dokopao zlata, nećemo imati ni trunke šanse da dođemo do njega. Čovek o kome je reč je još pre četiri dana napustio grad, tako da ćemo morati da požurimo ukoliko želimo da ga preduhitrimo.

Klajd Barni je širom otvorenih očiju zurio u mis Alfuzu začuđen i pomalo zabrinut onim što je upravo saznao.

— Zbogom, mister Barni! — rekla je mis Alfa i krenula prema vratima. — Zao mi je, ali za nekoliko skupocenih haljina se ja ne prodajem. Ako ste to mislili, onda se uzalud trudite.

— Ali gospođo, sačekajte jedan trenutak!

Kada je otvorila vrata, još jednom se okrenula prema njemu i dodala: — Odsela sam u hotelu. Ukoliko se eventualno predomislite, znate gde možete da me potražite. Savetovala bih vam, međutim, da ne razmišljate i suviše dugo!

Vladin službenik je dakle bio njegovom nećaku za petama,

kako bi vratio opljačkano zlato. Po njenim rečima je taj čovek bio u stanju da to sam ostvari.

I pored toga što je Klajd Barni smatrao da je to naprosto smešno, odlučio je da porazgovara sa Metom Sibergom. Ali gde li se do sada samo denuo? Pa on i njegovi ljudi su već odavno bili u posedu tovara zlata!

Iznenada mu je kroz glavu prošla pomisao od koje mu se ledila krv u žilama.

Da nije Met možda nameravao da ga prevari i da i njegov deo zadrži za sebe? Tako nešto bi uistinu ličilo na tog prokletog pacova.

Pogledavši kroz prozor svoje kancelarije, video je kako je mis Alfa upravo napuštala njegovu radnju i kako se gracioznim korakom uputila prema hotelu.

Zapitao se ponovo zašto se Met Siberg nije pojavljivao u gradu da ga obavesti da im je pošlo za rukom da se domognu zlata? Da li je nameravao da ga prevari ili je pak uistinu imao poteškoća sa onim usamljenikom o kome mu je mis Alfa pričala?

Klajd Barni počeo nervozno da gricka donju usnu.

U tom trenutku je začuo kako su se otvorila zadnja vrata, koja su vodila u radnju i kako su drvenim podom odjeknuli dobro poznati koraci.

Bio je to njegov nećak koji je sa smeškom na licu ušao u kancelariju.

— Je li zlato kod vas? — upitao je Barni nestrpljivo.

Met Siberg se lenjo spustio u meku fotelju pored pisaceg stola i posegao za kutijom sa cigarama.

— Hajde, pričaj! — reče Barni dok mu je palio cigaru prekovavajući sebe što je uopšte pomislio da bi Met mogao da ga izigra.

— Nema tu mnogo toga da se priča! — odvratio je Met Siberg, dok je sa uživanjem uvlačio dim u pluća. — Bilo je sve daleko jednostavnije nego što smo mislili. Zlato se sada nalazi na ranču.

— Koliko ga ima? — prekinuo ga je Klajd Barni dok su mu oči požudno svetlucale.

— Ne radi se o deset, već o tri miliona — odvratio je Met Siberg odmahnuvši glavom.

— Pa ni to nije loše, zar ne? — promrmljao je Klajd Barni razvlačeći usta u širok osmeh.

— Tako je! Mislim da možemo da budemo zadovoljni! E a sada možemo da razmišljamo o tome kako da potrošimo sav taj silni novac.

— Najpametnije bi bilo da sav novac utrošimo na kupovinu železničkih deonica, pošto je u železnici budućnost! — rekao je stari Klajd Barni. — Prepusti to samo mom istančanom osećaju da nanjušim pravu dobit. Već od kamate na uložena sredstva možemo da živimo kao bogovi. — Ali, reci da li vas je neko pratio?

— A ko je trebao da nas prati? — zapitao je Met Siberg dok mu se lice razvuklo u neku čudnu grimasu.

— Upravo sam imao neobičnu posetu — reče Klajd Barni

da bi odmah zatim počeo da iznosi detalje mis Alfine posete.

Sa smeškom na licu Met Siberg je saslušao priču o mis Alfinom dolasku u Barnijevu radnju. Osmeh mu nije silazio sa lica čak ni onda kada mu je ovaj ispričao o čuvaru zakona koji je pre četiri dana napustio grad i koji je navodno krenuo u poteru za njima.

— Jedan jedini čovek ne predstavlja nikakvu opasnost! — reče on odmahnuvši rukom. — Barem ne za nas. A što se žene tiče mogu jedino da kažem da je uistinu pomalo luckasta. Ona je ovde verovatno samo izgovorila ono što se ovih dana mnogim ljudima vrzmalo po glavi. U svakom slučaju zlato je na sigurnom i nema razloga da brineš. Odmah nakon što smo odneli zlato na ranč, krenuo sam ovamo da te o svemu izvestim. Moji ljudi su pouzdani i otvaraju uvek četvoro očiju. Svi oni su mi odani a osim toga sam se za sve lično pobrinuo. Između ostalog sam ostavio nekolicinu momaka da jašu za nama i da nam čuvaju leđa. Sve su to odlično obučeni momci kojima ništa ne može da promakne. Pa i ukoliko je ženina priča istinita, to prokleta kopile nema nikakvih izgleda da prođe pored mojih ljudi. A nju ma koliko lepa bila jednostavno zaboravi!

— Zaista ne znam šta da mislim o njoj, Met! — reče Barni. — Što god više razmišljam o njenim rečima to mi se više čini da bi mogla da bude opasna.

— Ali ona je samo žena, zar me? — odvratio je Siberg nacerivši se. — A pored toga te je molila da joj pozajmiš novac kako bi mogla da unajmi revolveraše što opet znači da sama nema novaca i da bez tvoje pomoći tu svoju zamisao neće moći da ostvari.

— Ipak sam sklon da verujem da bi mogla da pronađe ljude koji bi joj se priključili kada bi im obećala deo plena kao nagradu.

Met Siberg se ponovo glasno nacerio.

— Ljude o kojima govoriš ovde u Andersenu će uzalud tražiti.

— Mogla bi međutim da odjaše do Red Blafa ili pak do nekog od logora gde žive kopači zlata!

— Ali, ujače, dok ona to ne učini mi ćemo već uveliko odneti zlato iz zemlje. Nema potrebe da sada gubiš živce. Zlato je u našim rukama i niko nam ga neće ponovo uzeti.

— Sahrana šerifa i njegovih ljudi je zakazana za sutra.

— I ti i ja ćemo se tamo pojaviti — reče Met Siberg.

— Misliš li stvarno da je to potrebno? — upitao je Klajd Barni osetivši kako ga obuzima neka čudna nelagodnost već pri samoj pomisli da će morati da pogleda u oči rodbini onih za čiju je smrt bio u neku ruku odgovoran.

— Da nisi možda sujeveren ujače kada se toliko ustežeš da kreneš na groblje? Zbog nas se nijedan od njih neće podići iz groba a moglo bi i da bude sumnjivo ako se jedino mi ne pojavimo na sahrani.

— Kako ti kažeš, Met!

VIII

Ranč je bio napušten. Neke od građevina na njemu su bile već delimično porušene. Šejnu je odmah bilo jasno gde se nalazi.

Ispred kuće stajalo je mnoštvo konja poređanih u dugom nizu. Iz unutrašnjosti kuće dopirao je žagor najrazličitijih glasova kao i nečije već pomalo pijano pevanje.

Plavokosi momak za koga je Šejn u međuvremenu saznao da se zove Šark, izdao je naređenje da se zaustave i da sjašu.

— Skinite to kopile sa konja! — naredio je ostalim momcima. — Ja ću za to vreme otići da porazgovaram sa Metom.

Kada je Šark ušao u kuću svi do jednog su prišli Šejnu. Jedan od njih je počeo da odvezuje konopce kojima su mu na mrkovovom trbuhu bile svezane noge a zatim su ga svukli iz sedla pogleda uperenog u kuću.

— Ostali su izgleda već počeli da slave — dobacio je neko od njih. — Čini mi se da stižemo u pravo vreme.

U tom trenutku iz kuće je izašao Šark sa još dvojicom revolveraša. Buka koja je dopirala kroz otvoren prozor postajala je sve glasnija. Bilo je više nego jasno da su se unutra točile ogromne količine alkohola.

Sva trojica krenuše prema Šejnu i ostalim momcima koji su stajali oko njega.

Šejnu je bilo jasno da je imao izuzetnu sreću što je još uvek bio živ. Sudeći međutim po smrknutim licima ove trojice bilo je moguće da to neće još zadugo biti tako.

— Gde je Met? — upitao je jedan od Šejnovih čuvara.

— Odjahao je u grad — odvratio je Šark.

Šark i ona dvojica revolveraša se zaustaviše ispred Šejna.

— Dakle, da krenemo iz početka! — prosiktao je Šark. — Kako se zoveš i odakle si?

Svi okupljeni su netremice zurili u Šejna. Pojedini su postajali čak i приметно nervozni, pošto je on očigledno bio taj koji ih je nepotrebno zadržavao od toga da se priključe ostalima koji su uveliko već slavili.

— Već sam vam rekao ko sam. Zovem se Šejn i posedujem severno odavde mali ranč.

— Pa zar to niste proverili? — upitao je jedan od revolveraša, koji su se pojavili sa Šarkom. Bio je pomalo suvonjav ali se na prvi pogled videlo da je izuzetno snažan a i vešt sa tom svojom pucaljkom koju je toliko nisko nosio da mu je vrh revolverске cevi dodirivao koleno.

— Ranč se navodno nalazi na tri dana jahanja odavde — odvratio je Šark besno ošinuvši Šejna pogledom. — Ja međutim ne verujem baš mnogo toj njegovoj priči.

— Pa ako je tako, zašto ga onda jednostavno ne upucamo? — reče suvonjavi zlurado se iscerivši.

— Možda će Met hteti da porazgovara sa njim — dodao je Šark.

— Ma, gluposti! — umešao se drugi revolveraš. — Hajde, protuvo jedna, govori ko si!

— Pa, maločas sam vam to već rekao — odvratio je Šejn mirno. — A tebi momče to mogu sada i da otpevam ako hoćeš.

U tom trenutku revolveraš je iznerviran munjevito jurao napred. Udarci kojima ga je zasipao pretili su da isteraju Šejnu vazduh iz pluća. U nemogućnosti da se na drugi način

brani, pošto su ga druga dvojica držali za ruke, Šejn mu je čelom zadao snažan udarac po licu od koga se ovaj našao na podu.

Ostali su se gotovo istovremeno bacili na Šejna i zasuli ga pravom kišom udaraca. Kada su se konačno smirili, dvojica njih su prišli revolverašu, koji je sa bolnom grimasom na licu i dalje sedeo na tlu i pomogli mu da se podigne na noge. Ovaj je najpre prišao Šejnu i zadao mu snažan udarac nogom u rebra, a zatim se uputio prema obližnjem bunaru.

— To prokleta kopile će mi za ovo još platiti! — uzviknuo je on ljutito, dok je prao i hladio povređen nos kao i ogromnu posekotinu na licu.

— Zatvorite tog pasjeg sina u štalu! — dreknuo je Šark odsečnim glasom na osnovu čega se moglo zaključiti da je on bio jedan od glavnih ovde na ranču.

Po dvojica su uhvatili Šejna za ruke i noge i odneli ga poluonesvešćenog u štalu, gde su ga bacili na slamu da bi odmah zatim izašli i zabravili vrata za sobom.

Sve ovo je kao kroz maglu dopiralo do Šejna a onda je utonuo u duboku nesvest.

IX

Kasnije kada su se vrata uz tresak otvorila i kada se u njima pojavio momak sa smrskanim nosom i ogromnom posekotinom na licu, Šejn nije znao koliko je vremena prošlo od kako se onesvestio.

Okrenuvši se na leđa, Šejn je video kako je ovaj stisnutih pesnica stajao pored vratiju i kako su mu oči besno sevale.

— Prokleti pasji sine! — dreknuo je ovaj. — Ima da ti prebijem svaku kosku!

Odmah zatim počeo je da se osvrće oko sebe kao da nešto traži. Štala je međutim bila gotovo prazna. A tada mu je pogled pao na ogromnu debelu letvu kojom su bila zabravljena vrata od štale.

Napolju je već padao mrak.

Kada se revolveraš ponovo pojavio na vratima u rukama je držao gotovo dva metra dugačak komad obrađenog drveta.

Šejnu je bilo jasno da će ovo biti borba na život i smrt i ta pomisao ga je naprosto naterala da prikupi svu snagu u svom izmučenom telu.

— Smrskacu ti tu tvoju smrdljivu lobanju! — prosiktao je ovaj dok se kretao prema Šejnu.

Šejn se munjevito prisetio svega onoga što je tokom tečaja naučio od mis Alfe. Ono što je u ovakvim situacijama bilo najsvrsishodnije, ona im je u više navrata demonstrirala. Tada bi preskočila šestoricu ljudi koji su ležali na podu praveći još u vazduhu salto kako bi se ponovo dočekala na noge a onda bi dodala još jedan premet unapred i na kraju bi desnom nogom smrskala dasku koju su držala dvojica drugih polaznika tečaja. Pri tome bi ispuštala gotovo životinjske krike, koji su tim njenim udarcima davali dodatnu snagu.

Kada su počeli sa uvežbavanjem ovog zahvata, Šejnu je polazilo za rukom da načini salto u vazduhu, ali je zato vežbu

uvek završavao sa neuspehom na toj proklesnoj dasci. Jedan jedini put mu je pošlo za rukom da zajedno sa daskom obori i onu dvojicu koji su je držali.

Ovoga puta Šejn je međutim bio prisiljen da učini nešto sasvim drugo. Prikupivši poslednje atome snage, Šejn je podigao noge i levim stopalom zakačio revolveraševu desnu nogu, a zatim je svojom desnom zadao strahovit udarac po njegovoj cevanici.

Letva je prohujala tik iznad Šejnove glave tresnuvši o zid dok se revolveraš raširenih ruku zateturio unazad i nakon što je glavom udario o dovratnik skljojao na pod.

Šejn je osećao kako ga i dalje boli svaki delić tela. Bol je postajao tako snažan da je pretio da mu ponovo pomuti svest. Uz dosta muke uspeo je da podigne glavu.

Revolveraš je nepomično ležao pored samih vratiju. Pogled na veliki lovački nož u njegovoj desnoj čizmi dao je Šejnu novu snagu. Uspeo je nekako da se dokotrlja do njega i da izvuče nož. Zatim je dršku noža ponovo vratio u revolveraševu čizmu iz koje je sada virilo poput britve oštro sečivo. Nije prošlo mnogo vremena i Šejn je uspeo da se oslobodi konopaca na rukama.

Skočio je na noge i oprezno provirio kroz poluotvorena vrata. Jedino što je napolju mogao da primeti bili su svezani konji. U svom pijanstvu banditi su postajali sve bučniji.

Šejn se na trenutak vratio u štalu i izvukao onesvešćenom razbojniku revolver iz futrole da bi odmah zatim ponovo skliznuo u tamu. Bili su toliko preokupirani svojim slavljem tako da čak nisu ni postavili stražu pored konja.

Šejnu nije trebalo mnogo pa da među postrojenim konjima pronađe i svog mrkova. Tek kada je uz ogromne napore uspeo da se popne u sedlo postalo mu je jasno do koje mere su ga ti prokieti pasji sinovi pretukli.

Topot kopita usamljenog jahača ubrzo zatim izgubio se u noći.

X

Šark je ruku pod ruku stajao sa ljudima na sredini prostorije i pevao pesmu o crnokosoj strastvenoj Ilini. Svi ostali su prihvatili pesmu udarajući pri tome u taktu nogama o drveni pod tako da je izgledalo kao da će se kuća svakog časa srušiti.

Koji minut kasnije Šark se nekako iskobeljao iz zagrljaja svojih drugara i otišao do Borkija koji je mrtav pijan jedva sedeo na malom tronošcu u uglu prostorije.

— Gde je Limpi? — upitao je Šark uhvativši ga obema rukama za ramena.

Borki ga nekako odsutno pogleda.

— Zlato je naše, Šark! Naše! Ovim našim prokletim stražnjicama sedimo na ogromnom bogatstvu! Hej hombre, jesi li svestan toga?

— Znam, znam — odvratio je Šark. — Ali reci ti meni gde je Limpi?

Samo teškom mukom Borki je uspeo da podigne ruku i da pokaže u pravcu vratiju. — Rekao je da će da ode i da tresne

tog prokletog Šejna po glavi, pošto mu je to pseto naprosto smrskalo nos. Zar nisi i ti bio tamo kada se to zbilo? — Izgovorivši ove reči Borki je na trenutak zastao i prineo svoju pesnicu nosu. — Ovakvu nosinu sada ima naš dobri stari Limpi. Kada ga takvog ugledaju devojke sa kojima je provodio sve one lude noći neće ga uopšte prepoznati. E, a zato i hoće da mu vrati istom merom. Rekao je da će mu najpre polomiti svaku kosku, a da će ga onda sa zadovoljstvom poslati na onaj svet.

I Šarka noge nisu baš najbolje slušale, tako da je samo uz dosta muke uspeo da pronađe put do vrata i da izađe napolje u tamu.

— Hej, Limpi, kućo stara! — dreknuo je Šark.

Nije, međutim, dobio nikakav odgovor. Zbog toga je najpre glasno opsovao, a zatim je sišao sa verande i preko dvorišta krenuo prema štali.

Vrata su stajala širom otvorena.

— Hej Limpi, stari pasji sine, ako si ga ubio isto to će Met Siberg sutra i sa tobom uraditi! — dreknuo je on ljutito, dok je ulazio u štalu.

— Limpi?

U tom trenutku je pored samog dovratka ugledao nečiju nepomičnu siluetu. Po njegovom mišljenju to je mogao da bude jedino Šejn. Hteo je već da se okrene i da negde drugde potraži Limpija, no ipak je zastao i kresnuo palidrvcem o dovratok.

— Limpil! — prostenjao je kada je na zemlji ugledao svog drugara. Svetlost koju je palidrvce širilo oko sebe bila je dovoljna da vidi da osim Limpija u štali nije bilo nikoga više.

— Limpil! — uzviknuo je drhtavim glasom kada se ponovo našao u kući gde su ostali i dalje bučno slavili. — Ona protuva je ubila Limpija i nestala odavde!

Trebalo je da prođe izvesno vreme pre nego što je žagor u prostoriji potpuno utihnulo. Svi su se začuđeno zagledali u Šarka.

— Shvatate li šta sam vam rekao? — dreknuo je Šark kao pomahnitao. — Ubio je Limpia i kidnuo odavde!

Odjednom svi jurnuše prema štali, gde su zastali pored vrata i upalili petrolejsku lampu koju je neko poneo sa sobom. Kada su malo bolje pogledali, ustanovili su da Limpi nije bio mrtav, već da se samo nalazio u dubokoj nesvesti.

Od Šejna međutim nije bilo ni traga!

— Zašto tog kurvinog sina niste odmah smaknuli? — upitao je jedan od revolveraša Šarka povukavši ga za rukav. — Met Siberg će vam to uzeti strahovito za zlo. A saša je to proketo pseto nestalo, što znači da ovde više nismo sigurni.

— Neko će morati da odjaše do grada i da obavesti Meta Siberga! — uzviknuo je Šark.

— Ja ne mogu! — dobacio je jedan od revolveraša. — Sa ovakvom glavom ću već nakon nekoliko milja pasti iz sedla!

— Ja ću! — ponudio se jedan od prisutnih. — Moji refleksi su još uvek koliko-toliko u redu.

— Penji se onda odmah u sedlo! — procedio je Šark. — Izvuci Meta iz kreveta i objasni mu da smo uhvatili neko njuškaio ali da je nakon toga uspeo da se nekako izgubi.

Momak jurnu prema konjima.

— Pazi da ne naletiš na Šejna! — doviknuo mu je neko od njegovih drugara.

— Onda će to pseto morati dobro da se pričuva — odvratio je ovaj samouvereno.

Nepun minut kasnije napustio je u besomučnom galopu napušteni ranč.

Kada su se svi zajedno vratili u kuću samo nekolicina njih su nastavili da slave.

— Šark! — reče neko od prisutnih. — Nećemo valjda dozvoliti da nam taj kurvin sin tek tako umakne?

Ostali se znatiželjno zagledaše u Šarka.

— Da ne nameravaš odmah da kreneš? — upitao je ovaj pomalo razdražljivo. — Sada, usred noći? Ne brini, uhvatićemo mi to kopile, a onda mu se loše piše! Čim svane, krenuću sa nekolicinom od vas za njim.

— Računaj na mene! — uzviknuo je neko da bi mu se odmah zatim još nekolicina pridružili u želji da baš oni budu ti koji će se osvetiti Šejnu što ih je ovako namagarčio.

— Krećemo čim svane! — reče Šark klimnuvši glavom.

XI

Mis Alfa je upravo nameravala da napusti restoran i da krene u grad kada joj je prišao jedan od ljudi koji su radili na prijavnici hotela.

— Mister Barni vam je poručio da će vas posetiti za deset minuta, mis!

Na mis Alfinom licu je zatitrao zadovoljan osmeh. Bila je sigurna da gramzivac poput Klajda Barnija neće tek tako propustiti priliku da na za njega bezbolan način dođe do ogromnog bogatstva. Predomislio se dakle i sada je sigurno bio spreman da finansira celokupan poduhvat.

— Očekujem mister Barnija u svojoj sobi! — odvratila je ona i krenula prema stepenicama.

— Obavestiću ga čim stigne, gospodo!

Vrativši se u sobu mis Alfa je prišla prozoru. I dalje se zadovoljno smeškala. Opet se pokazalo da odlično poznaje ljude, a naročito muškarce.

Taj Barni je bio oličenje lešinara. Čovek koji jednostavno nje mogao a da se ne pojavi ovde kod nje.

Prišla je zatim ogledalu i popravila frizuru. Nakon tačno deset minuta na vratima se začulo tiho kucanje.

Kada je mis Alfa otvorila vrata videla je da Barni nije bio sam. U njegovoj pratnji se nalazio lepuškast visok čovek koji se bližio četrdesetoj, ali je i pored toga zadržao svežinu i mladalački izgled.

Mis Alfa je koraknula u stranu i propustila ih unutra. — Izvolite, gospodo!

— Dozvolite da vas upoznam sa mojim nećakom Metom Sibergom — reče Klajd Barni kada je mis Alfa zatvorila vrata.

— Svakako! — odvratila je mis Alfa i sa osmehom na licu pružila Metu Sibergu ruku.

— Drago mi je što smo se upoznali, gospodo! — reče ovaj ljubazno.

— Izvolite, sedite gospodo! — Mis Alfa je pri tome pokazala rukom u pravcu malog okruglog stola u uglu prostorije.

Klajd Barni i Met Siberg su međutim ostali kao ukopani na sredini sobe netremice zureći u mis Alfu.

— Sigurno ste razmislili o mom predlogu, mister Barni — reče ona konačno.

Klajd Barni počeo pomalo nelagodno da trlja bradu. — Mis Alfa, mi smo u stvari došli da porazgovaramo sa vama o čoveku koga ste juče u razgovoru spomenuli. Da li ga lično poznajete?

Mis Alfin pogled je sada lutao od jednog do drugog muškarca. Znala je odmah da je reč o Šejnu.

— Budite bez brige, mister Barni — odvratila je ona. — Taj čovek za nas neće predstavljati nikakvu opasnost.

— Cini mi se, gospodo, da niste sasvim razumeli moga ujaka — umešao se Met Siberg u razgovor. — Hteli smo od vas da čujemo ko je taj čovek. Rekli ste juče da je na strani zakona, zar ne? Da se ne zove, možda, Šejn?

Začuvši ove njihove reči mis Alfin mozak je počeo munjevito da radi. Odakle li su ova dvojica samo čuli njegovo ime? Ono što joj je u ovom času prolazilo kroz glavu bila su još uvek samo čista nagađanja. Možda su imali nevolja sa Šejnom? To se po njima nije videlo, ali se takav zaključak nametao sam po sebi. A onaj koji je trenutno imao posla sa Šejnom mora da je bio u posedu zlata.

— A zbog čega vas to interesuje? — upitala je ona Barnija dok joj smešak nije silazio sa lica.

Met Siberga je polako izdavalo strpljenje. Pre otprilike sat vremena je saznao da su ljudi koji su im čuvali odstupnicu pokupili čoveka po imenu Šejn i koga su zatim otpremili na ranč, odakle je ovaj uspeo da pobegne. Zato je hteo i morao da sazna o kome se u stvari radi, kako bi mogao da donese prave odluke. Zbog toga joj je prišao i snažno je šćepao za mišicu. — Uopšte nije bitno zbog čega nas to zanima, mis! Odgovorite ili vam se loše piše!

Na ovaj način niko nije smeo da razgovara sa mis Alfom pa makar on bio snažan i surov kao što je to Met Siberg nesumnjivo bio.

— Pustite me! — odvratila je ona ledeno.

— Rekao sam vam da odgovarate na postavljena pitanja a ne da naređujete! Dakle, ko je taj Šejn? — dreknuo je Siberg umešajući se u lice.

Hteo je još nešto da kaže, no mis Alfa se već bila oslobudila njegovog zahvata. I to je bilo sve što su njegova čula registrovala. Odmah zatim je osetio negde u svom telu prodoran bol a onda izgubio ravnotežu i tresnuo leđima o pod. Sve se odigralo takvom brzinom da nije čak ni video udarce, a kamoli da je uspeo da uzvрати.

— Sto mu gromova! — izustio je on tiho oslonivši se o laktove. Već u sledećem trenutku se međutim munjevito pridigao i jurnuo napred. Mis Alfa je iskoraknula u stranu i Klajd Barni

je jedino video kako je njegov nećak proleteo pored nje i kako je ponovo tresnuo o pod. Met Siberg se nije ni okliznuo niti je zapeo za mis Alfinu nogu, već ga je ona udarcem koji je bio izveden takvom brzinom da ga ni on ni njegov ujak nisu videli otpremila u carstvo snova.

Iskolačenih očiju i širom otvorenih usta Klajd Barni je zurio u mis Alf u još uvek ne shvatajući šta se to maločas dogodilo.

Mis Alfa se laganim korakom uputila prema vratima. — Kada se ponovo vratim neću da vas još zateknem ovde, mister Barni! Jesmo li se razumeli? — reče ona mirno.

Klajd se donekle povratio od iznenađenja tek kada je začuo Metovo bolno stenjanje. Hitro mu je prišao i kleknuo pored nje. — Kako li je ovo samo moglo da se desi, Met?

Met Siberg se okrenuo na stranu i mutnim pogledom pogledao unaokolo.

— Gde je ta kučka? — upitao je kreštavim glasom.

— Maločas je izašla iz sobe! — odvratio je Barni dok je svom nećaku pomagao da se podigne na noge. — Najbolje da se što pre izgubimo odavde!

Unezverena pogleda Met Siberg se zagledao u svog ujaka. — Pa ona me je bacila na pod! Jesi li video?

Klajd Barni klimnu pokunjeno glavom. — I to dva puta! Odmah sam ti rekao da je ta žena izuzetno opasna ali mi ti nisi verovao.

— To je zato što me je iznenadila — procedio je Siberg ljutito. — Sledeći put joj to međutim neće poći za rukom. Gde li je samo nestala?

— Rekla je da će se odmah vratiti. Hajde nestanimo odavde!

— A Šejn? Moramo da saznamo ko je on ujače!

— Bilo bi najpametnije da što pre napustimo ranč — reče Barni svojim promuklim glasom. — Odnosimo zlato u brda u rezervno sklonište dok se situacija ne smiri.

— Pa nećemo valjda dozvoliti da nam jedan jedini čovek poremeti planove! — prosijtao je Met Siberg. — A ta prokleta žena samo neka se pojavi, pa će videti kako će se provesti. Ima da joj isprašim stražnjicu da će me se zauvek sećati.

— Mislim ipak da bi bilo pametnije da se što pre izgubimo odavde — navaljivao je i dalje Klajd Barni.

U tom trenutku su se vrata hotelske sobe ponovo otvorila i u njima se pojavila mis Alfa.

Barni je skamenjen od straha zastao kao ukopan ali je zato Met Siberg munjevit potegao revolver i uperio ga u mis Alf u.

— Izlazite napolje, gospodo! — reče ona mirno.

Met Siberg je međutim prišao vratima i snažno ih zalupio a zatim joj je poturio revolversku cev pod nos.

— Poslednji put vas pitam mis: Ko je taj Šejn? Odgovorite ili ću se zaboraviti.

Sa revolverom u ruci Met Siberg se osećao i suviše sigurnim što je mis Alfa iskoristila da i ovoga puta zada munjevit udarac. Ovoga puta je barem primetio kako je zamahnula ali mu to nije mnogo koristilo. Preciznim udarcem mu je najpre

izbila revolver iz ruke a onda ga je ivicom dlana udarila takvom žestinom po vratu da se Metu Šibergu sve smračilo pred očima.

Ne dozvoljavajući mu da se ponovo osvesti mislila Alfa mu je prišla podigla ga na noge zavrnuvši mu ruku na leđima i izgurala ga napođe na hodnik. Zatim se okrenula sedokosom klajdu Barniju i tiho izustila: — Mister Barni napustite molim vas svoju sobu!

Uzurbanim korakom Barni je napustio sobu a zatim su obojica pokunjeno krenuli prema izlazu iz hotela. Kada su njihovi koraci utihnuli napođu na hodniku mislila Alfa je zatvorila vrata i zadovoljno se nasmešila. Ne zato što ga je ovog časa tri puta za redom porazila već zato što je sada znala kod koga je zlato. Jeste da nije još uvek znala gde se ono nalazi ali i ovo je za početak bilo više nego dovoljno.

Klajd Barni i njegov nećak su dakle bili u posedu zlata vrednog tri miliona dolara! Tu nije bilo nikakve sumnje. Zašto bi se njih dvojica inače toliko raspitivali za Sejna?

Prekrstivši ruke na grudima prišla je prozoru. Nije stigla ni da baci pogled dole na ulicu kada su se vrata ponovo otvorila.

Da li se to Barni vraćao? Okrenula se polako i zastala preplašena onim što je videla.

Bio je to Sejn! Nesigurnim korakom prišao je krevetu i skljkao se na njega ne izgovorivši nijednu reč.

— Sejne! — uzviknula je ona uzbuđeno i potrčala prema krevetu. — Kako li to samo izgledaš? Sta se desilo?

Okrenuvši se na leđa Sejn ju je uhvatio za ruku i tiho izustio: — Samo koji trenutak i sa mnom će biti sve u najboljem redu.

— Ne izgleda mi baš da će biti tako — odvratila je ona zabrinuto. — Pobogu pa šta je to sa tvojim licem!?

Njeno sedmo čulo na koje je do sada uvek mogla da se osloni govorilo joj je da su Klajd Barni i njegov nećak u posedu zlata a da je Sejn znao tačno mesto na kom se ono trenutno nalazi.

Sela je na ivicu kreveta i ubrusom počela pažljivo da mu čisti rane na licu.

— Danas je sahrana šerifa i njegovih ljudi — reče ona. — Toliko mrtvih pa to je strašno!

— Skupo će oni to sve platiti! — procedio je Sejn ali je bilo očigledno da svaka izgovorena reč iziskuje mnogo napora.

— Ti si im dakle bio za petama i oni su te primetili? — upitala je ona. — Da li te mnogo boli?

— Da se izdržati!

— Trebalo bi ipak da odeš do doktora! — Pri tome se mislila Alfa pažljivo ali ipak snažno rukama oslonila o njegov grudni koš kako bi proverila neke svoje zle slutnje.

I zaista Sejn se gotovo istovremeno zgrčio od bola.

— Pa oni su te zaista gadno pretukli! — rekla je ona dok je ustajala sa kreveta. — Mora da po celom telu imaš modrice. Hajde, daj da ti skinem košulju!

— Ne! Kasnije! Sada za to nemamo vremena.

— Mogu li ipak nešto da učinim za tebe? Hoćeš li da odem po šerifa? Ti bi dotle mogao da se odmoriš.

— Ipak ću morati to sam da obavim — prostenjao je Šejn. Šejn.

— Dragi meni se sve čini da nećeš uspeti čak ni da se podigneš na noge a kamoli da hodaš. Hajde reci već jednom šta se desilo.

— Pa ti si to maločas već rekla — odvratio je Šejn. — Da, ti kurvini sinovi su me uhvatili i pretukli. Imao sam vrašku sreću što sam se odande uopšte živ izvukao. Hajde pomози mi da ustanem!

— Ipak mi se čini da malo mnogo tražiš od svog izmučenog tela — odvrtila je ona dok mu je pomagala da se podigne sa kreveta. — Dođi, otpratiću te do doktora.

— Kasnije! Te protuve nisu daleko odavde. Moram što pre da obavestim šerifa inače ih nikada više neću pronaći. Sigurno se već uveliko spremaju da se sklone negde u planine a možda i da pređu granicu.

— Ja ću otići po šerifa — ponudila se mis Alfa po ko zna koji put da mu pomogne. — Ovako ćeš uništiti svoje zdravlje dragi! Prepusti šerifu da dovrši posao kada mu budeš rekao gde je zlato.

— Ne, moram što pre da odem do Red Blafa pošto ovde u gradu nema nijednog sposobnog čoveka.

— Ali Red Blaf je i suviše udaljen od Andersona da bi mogao dotle da jašeš!

— To je jedini način da vratim zlato Alfa. Ono što mi je u ovom trenutku najpotrebnije to je svež i odmoran konj. Jesi li nabavila kočije?

— Jesam! Imamo i dva odlična konja. Hajde pomoći ću ti da osedlaš jednog od njih.

XII

Nakon što su napustili hotelsku sobu krenuli su stepenicama prema sporednom izlazu koji je vodio u hotelsko dvorište. Šejnov mrkov se nalazio u zaista jednom stanju. Ne samo što je u poslednjih nekoliko dana na njemu prevalio ogroman put već ga je i izuzetno žestoko ganjao.

Pošto se Šejn samo teško kretao to je mis Alfa skinula sedlo sa mrkova i ponela ga prema hotelskoj štali u kojoj su se nalazili konji koje je mis Alfa zajedno sa kočijama nabavila za put u Panamu.

— Gde se nalaze ti razbojnici? — upitala je ona dok je sedlala jednog od dva predivna vranca. — Znaš li ti uopšte koliko je Red Blaf udaljen od Andersona? Trebaće ti sigurno čitav dan pre nego što stigneš.

— Banditi se kriju na nekom napuštenom ranču severno od Andersona — odvratio je Šejn. — Sumnjam međutim da su još uvek tamo. Bitno je jedino da mi ne umaknu i suviše daleko pre nego što ponovo krenem za njima.

— Ali Red Blaf je na jugu!

— Znam! Ali jednostavno nemam drugog izbora. Video sam da zlato transportuju na mazgama što znači da bi već i sam pretovar zlata za mene samog predstavljao ogroman pro-

biem a o drugim stvarima i da ne govorimo. Zbog toga moram da krenem po pomoć u Red Blaf pošto su ovde u Andersonu očigledno sve sami nesposobnjakovići.

— Kada ću te ponovo videti? — upitala ga je ona nakon što mu je pomogla da se popne u sedlo.

— Budi dobra i čekaj me u hotelu. U redu? — reče Šejn blago se osmehnuvši.

— Zar zaista ne mogu ništa da učinim za tebe?

— Kao što rekoh čekaj me ovde u hotelu!

Kada je mis Alfa otvorila vrata od štale Šejn je izjurio napolje bez da se još jednom osvrnuo.

Ona je nakon toga odvela mrkova na pojilo a zatim se glavnom ulicom uputila prema radnji sedokosog Klajda Barnija.

Barni je sedeo za pisaćim stolom dok je pored njega stajao Met Siberg gestikulišući rukama. Bilo je više nego očigledno da su o nečemu žučno raspravljali.

Kada se mis Alfa pojavila u vratima obojica su začutili i nemo ali i pomalo začuđeno se zagledali u nju.

Mis Alfa je najpre mirno zatvorila vrata za sobom a onda je uz čaroban osmeh jednostavno rekla: — Zlato je na ranču do sutra na sigurnom tako da ne morate preterano da žurite gospodo!

Širom razjapljenih usta Barni je začuđeno zurio u nju dok je Met Siberg isto tako iznenađen netremice posmatrao njene ruke koje su mu se činile toliko nežne da mu jednostavno nije išlo u glavu da je tim istim rukama mis Alfa tri puta uspela da ga baci na pod.

— Bez moje pomoći nemate nikakvih izgleda u borbi protiv Šejna — reče ona kada je prišla stolu. — Jedino ja sam u stanju da vas izvučem iz nedaća u koje ste zapali i da se postaram da Šejn jednom za uvek izgubi vaš trag. A pošto je to tako smatrajte da smo do ovog trenutka partneri. Radi se o tri miliona dolara u zlatu što bi značilo da svako od nas dobija po milion, zar ne?

Klajd Barni i Met Siberg su i dalje nemo zurili u nju.

Mis Alfa slegnu ramenima dok joj je oko usana još uvek titrao čaroban osmeh: — Ipak je bolje da obojica izgubite po pola miliona dolara, a ne sve, a da pri tome još i završite na vešalima.

— Ko je taj Šejn? — upitao je Barni promuklim glasom.

— Vlada ga je poslala ovamo sa zadatkom da pronađe zatrpani transport zlata i da ga otpremi na železničku stanicu u Rinou u Nevadi.

— I vi ga lično poznajete? — upitao je Met Siberg.

Mis Alfa klimnu potvrdno glavom.

— Sa kakvim informacijama raspolazete? — upitao je Klajd Barni.

— Šejn je upravo na putu za Red Blaf kako bi tamošnjeg šerifa zamolio da mu pomogne. To opet znači da tek sutra uveče može da se ponovo pojavi ovde u ovom kraju. Osim toga očigledno da nema pojma da ste vas dvojica u stva-

ri glavni u celoj ovoj stvari. Ako me prihvatite za ortaka to će tako i ostati a mogla bih i da zavaram Šejna ili pak da ga dovedem pred revolverške cevi vaših ljudi.

— Nemate jednostavno drugog izbora gospodo! — dodala je mis Alfa kada je primetila kako su se njih dvojica neprekidno zagledali u nedoumici šta da čine.

— Vi nas u stvari ucenjujete mis — reče Barni.

— Ja mogu i da odem mister Barni — odvratila je ona mirno. — No sigurna sam da ćete vrlo brzo krenuti za mnom kako bi mi predložili vaš vlastiti predlog. A za takvo detinjasto ponašanje u ovom trenutku jednostavno nemamo dovoljno vremena. — Izgovorivši ove reči mis Alfa se okrenula na svojim visokim potpeticama i krenula prema vratima.

— Samo trenutak mis! — doviknuo je Met Siberg. — Prihvatamo vaš predlog, ali ko nam garantuje da nas nećete izigrati?

— To da li govorim istinu i da li sam iskrena možete vrlo brzo da ustanovite mister Siberg. Potrebno je samo malo da mućnete glavom; ako se Šejn dokopa zlata ono će završiti na svom odredištu. A šta bi žena kao ja mogla da ima od toga? Ništa! Svojih milion dolara odrekla bih se jedino ako slučajno pokušate da me prevarite ili da me uklonite. Ali vam već sada kažem da sam se za taj slučaj unapred osigurala na taj način što bi tada Šejn doznao vaša imena. A onda mister Barni vi ne samo da biste izgubili vaše ne baš malo bogatstvo već biste kad-tad završili i na vešalima. A sada, gospodo, bi trebalo da požurite pošto sahrana samo što nije počela a ne bi bilo dobro da se vaše odsustvo primeti.

— Kuda ste krenuli? — upitao je Met Siberg grubo kada je otvorila vrata kancelarije.

— Bez brige! — odvratila je ona podrugljivo. — Idem samo da spakujem svoje stvari a onda ćemo se naći na groblju.

— Ta prokleta kučka! — prosiktao je Met Siberg kada je mis Alfa izašla napolje na ulicu.

— Ja sam od prvog časa znao da ćemo sa njom imati grdnih nevolja, no ti mi nisi verovao — procedio je Barni. — Sada ti je valjda jasno da sam bio u pravu. U ovom trenutku nemamo drugog izbora nego da igramo igru koju nam je ona nametnula.

— Tako je ujače, ali ćemo se na kraju ipak mi smejati a ne ta kučka — reče Met Siberg dok je naprosto kipteo od besa. — Rešenje je više nego jednostavno. Kada se budemo dočepali Šejna tada ćemo i njoj moći da zavravimo šiju.

— Ali ona se bori poput najopasnijeg muškarca — upozorio ga je Barni.

— Još jednom me neće nasamariti! Mene ne! No sada je najbitnije da što pre krenemo za Red Blaf. Sudeći po njenim rečima Šejn ne bi smeo da ima i suviše veliku prednost.

— Pa ti uopšte ne znaš kako on izgleda Met!

— Ja ne, ali ga zato Šark i njegovi drugari odlično poznaju! A oni su već na putu ovamo. Čim stignu krećem sa njima.

u poteru za tim nitkovom. Najpre ćemo njega srediti a onda je naša draga mis Alfa na redu.

— A šta je sa zlatom? Zar zaista nameravaš da ga ostaviš na ranču?

— Za sada da. Možda će ta prokleta kuja nakon sahrane tražiti od tebe da joj ga pokažeš.

— Od mene?

— Ja necu moći da idem sa tobom na groblje ujače — reče Met Siberg pogleda uperenog u svoj džepni sat. — Šark i njegovi momci će za pola sata biti ovde. Ne dozvoli da ona bilo šta primeti. Ako bude želela da vidi zlato odvedi je na ranč ali ni reči o tome da smo krenuli za Sejnom!

— A šta ako bude htela da zna gde si?

— Reci joj bilo šta; da sam krenuo u potragu za novim skrovištem ili tako nešto — odvratio je Siberg.

— Neću se baš najprijetnije osećati ako ostanem nasamo sa njom.

Met Siberg se podrugljivo nacerio. — Pa hteo si da ti postane ljubavnica. Možda će ti se sada ukazati prilika da tu svoju zamisao i ostvariš.

— Ovo mi se ni najmanje ne dopada Met!

— Nema zaista razloga da je se plašiš. Pa mi smo sada ortaci, zar ne? Ukoliko bilo šta u Red Blafu krene naopako poslaću nekoga da te obavesti, a ti se onda sa zlatom skloni u planine. Povedi i u tom slučaju tu kuju slobodno sa sobom. Tako bar neću morati dugo da je tražim nakon što tom prokletom Šejnu oderemo kožu.

U tom trenutku se iza Barnijeve radnje začuo topot konjskih kopita.

— To mora da je Šark! — uzviknuo je Siberg radosno da bi odmah zatim kroz sporedni izlaz izjurio napolje.

Za Klajda Barnija je bilo krajnje vreme da krene na groblje. Gotovo čitav grad je spadao u njegovu klijentelu tako da je već iz tog razloga bio prisiljen da prisustvuje sahrani.

XIII

Iscrpljen do iznemoglosti Šejn je ispred šerifove kancelarije skliznuo iz sedla.

Šerif u Red Blafu je bio poreklom Meksikanac što se po njegovom izgledu ali još više po njegovom govoru odmah dalo i primetiti. Imao je negde oko trideset godina ali je sa svojim ogromnim stomakom izgledao mnogo starije. Kada je na vratima ugledao Šejna skočio je kao oparen na noge.

— Šta se desilo, senjor? Jeste li došli da prijavite prepad na poštanske kočije? Ali ja vas uopšte ne poznajem čoveče!

— Zovem se Šejn!

Obišavši oko stola Meksikanac mu je prišao i pružio ruku u znak pozdrava. — Drago mi je! Sedite! Pa vi se jedva još držite na nogama čoveče! Najbolje bi bilo da iz ovih stopa odem po doktora čoveče!

— Čekajte! — uzviknuo je Šejn nakon što se umorno skljkao u stolicu.

— Čemu čekati čoveče?

Šejn je iz džepa izvukao dokumenat izdat od nadležnih u Sakramentu u kom je stajalo da je on u stvari vladin izaslanik koji je imao zadatak da pronade zatrpani transport zlata i da ga otpremi do svoga odredišta. Pri tome se od svih čuvara zakona u Kaliforniji i Nevadi zahteva da mu u slučaju potrebe pruže svaku moguću pomoć.

Serif je znao da čita mo to je potrajalo beskrajno dugo. Kada je najзад spustio dokumenat na sto — glasno je uzviknuo: — Sta čoveče! To proketo zlato! I sa ovim parčetom papira dolazite baš k meni. Pa koliko je meni poznato, to zlato je već odavno na sigurnom mestu!

— Serif u Andersenu je sa dvadesetoricom ljudi pokušao da ga izvuče ispod lavine. Svi su međutim ubijeni. Napali su ih razbojnici i preoteli im zlato.

— Čoveče!

— Uspeo sam nakon toga da im uđem u trag i da ih pratim — nastavio je Šejn da ga obaveštava o zbivanjima proteklih dana. — Zlato se nalazi na napuštenom ranču severno od Andersona.

— Ali šta vam se onda to desilo? — upitao je Meksikanac upirući prstom u njegovo lice.

— Bio sam na trenutak neoprezan i ti prokleti pasiji sinovi su me uhvatili, no na kraju sam ipak uspeo da im umaknem.

— I šta sada?

— Potrebna mi je vaša pomoć šerife!

— Ali čoveče, zašto baš ja? — odvratio je šerif zagledavši se još jednom u dokumenat vlade Sjedinjenih Država.

— Šerife jeste li ikada bili u Andersonu?

— Znam čoveče! Sve sami ludaci! U redu čoveče! Mogao bi da skupim jedno četrdesetak ljudi. Ali ne za pet minuta. A ko mi garantuje da nećemo tek tako jahati dva dana i da ćemo te ljudske izrode zaista zateći na ranču? Pre zore neću moći da skupim mućačose. A do tada će te protuve sigurno uhvatiti maglu čoveče!

— Opisaeu vam put do ranča a onda ću odmah krenuti nazad — reče Šejn. — Ostaviću vam na ranču znak u kom pravcu da krenete. Ja ću već nekako pronaći njihove tragove a vama ću ostavljati putokaze u obliku kamenih strelica koje onda treba samo da pratite.

— Ali čoveče! — odvratio je šerif zamišljeno trljajući bradu. — U stanju, u kakvom ste sada, nećete preći ni celu milju pre nego što se skljkate u prašinu. To ćemo mi drugačije uraditi čoveče! Ovde u gradu imamo nekoliko promućurnih momaka koji će odmah krenuti. A vi idite do doktora i lezite u krevet. Prepustite samo celu stvar meni čoveče!

Serif je na trenutak prasnio u divljački smeh a onda je nastavio: — A šta kažete na one mesečare u Andersonu čoveče! Najmanje tri puta godišnje čitav grad se penje na obližnje brdo gde svi zajedno čekaju smak sveta. I svi do jednog

veruju da je zemlja pljosnata a ne okrugla. Ili to niste prime-tili? Ukoliko ti prokleti ludaci severno ili južno od grada ugle-đaju bilo koju veću grupu jahača odmah se plaše da bi zem-lja mogla da se prevrne. A onda svi zajedno odjure na svoje brdo za koje misle da je centar sveta kako bi svojom težinom izbalansirali zemlju. Pa oni su svi ludi čoveče! — Evo vam papir i olovka, čoveče! Nacrtajte put do ranča dok odem po momke. A onda ću vas odvesti do doktora čoveče!

Šejn se nalazio u takvom stanju da mu je sve bilo potpuno svejedno. Šerif je napustio kancelariju a on je drhtavim pr-stinama počeo da crta put do ranča.

Ono „čoveče” je Šejnu pomalo išlo na živce ali je ipak bio sretan što je naišao na ovako preduzimljivog čuvara za-kona kao što je to ovaj Meksikanac bio.

Desetak minuta kasnije šerif se vratio u društvu trojice momaka za koje bi Šejn rekao sve drugo samo ne da su pro-mućurni.

Prvi koji je za šerifom kročio unutra bio je visok i do te mere mršav da je po Šejnovom mišljenju pretila opasnost da ga i najslabiji vetrić naprosto oduva iz sedla. Kod drugog se radilo o nekom matorom Meksikancu koji se jedva još kretao dok je jedino treći odavao utisak koliko-toliko normalne osobe. No on je imao tek nešto više od 14 godina.

Zajedno sa šerifom ova trojica su se nagnuli nad mapu koju je Šejn maločas bio nacrtao. Svi odreda su klimali gla-vom dok im je šerif objašnjavao šta treba da urade. Zatim se šerif zagledao u svu trojicu i upitao: — Jesmo li se razu-meli? Ima li kakvih pitanja?

Pošto niko ništa nije pitao šerif je starcu tutnuo mapu u šake a zatim ih je ispratio na ulicu. Već koji delić sekunde kasnije Šejn je začuo kako su u galopu napustili grad.

Kada se šerif vratio šćepao je Šejna pod ruku i poveo ga prema doktorovoj kući.

— Moj konj... — izustio je Šejn kada su se našli na prašnjavoj glavnoj ulici Red Blafa.

— Bez brige čoveče! I za njega ćemo se pobrinuti!

Ispostavilo se kasnije kod doktora da su Šejnu polom-ljena dva rebra. Doktor ga je uz šerifovu asistenciju pažljivo previo a zatim mu je u kašiku usuo nekoliko kapi sirupa od kog su bolovi uskoro postali snošljiviji. Tek tada je Šejn po-stao svestan da već danima nije pošteno jeo.

Meksikanac ga je otpratio još do hotela gde su se i opro-stil:

— Krećemo pred svitanje — reče šerif. — Savetujem vam da ostanete u krevetu. Ali ako baš hoćete da krenete sa nama ja vam neću biti na putu čoveče! Ja i moji ljudi se nalazimo ispred kancelarije. Konja ću vam smestiti u hotelsku štalu. Dobro međutim razmislite da li da krenete sa nama ili da ostanete da se lečite čoveče!

Kada je Šejn završio sa večerom i kada je otišao u svoju sobu već je odavno bio pao mrak. Nameravao je da odspava samo nekoliko sati pošto mu ona trojica baš i nisu ulivali neko naročito poverenje.

Rešio je da skine jedino čizme no već i ti pokreti su iziskivali strahovite napore. Bolovi koji su se ponovo pojavili naterali su ga da još izvesno vreme ostane budan, no na kraju je ipak utonuo u čvrst i dubok san.

XIV

Kada se Šejn probudio u sobi je bio mrkli mrak. Čak ni ulične svetiljke više nisu gorele.

U trenutku kada je postao svestan da ga je u stvari neki sumnjiv šum trgao iz sna Šejn je munjevito izvukao „kolt“ iz futrole.

Napregnuto je osluškivao ali se ništa više nije čulo.

Oprezno se oslonio na laktove i pokušao pogledom da prodre kroz tamu. A tada je već i ponovo pred vratima začuo šum koji ga je maločas probudio.

Prikupivši poslednje atome snage podigao se sa kreveta dok je u grudima osećao takav bol od koga je gotovo gubio dah. Oprezno je prišao zidu nasuprot ogromnog kreveta. U prolazu je podigao sa stola svoju sačmaricu koja se zajedno sa „vinčesterkom“ nalazila na stolu.

Tada se začulo tiho okretanje ključa u bravi. Šejn je bio radoznao da što pre sazna ko je to imao nameru da ga ščepa za gušu ovde u Red Blafu. Oprezno je nategao oba okidaca sačmarice. Vrata se gotovo nečujno otvoriše i u njima se pojavila silueta visokog muškarca. Odmah zatim u sobu udoše još nekolicina njih. Šejn ih je jedva razaznavao pošto su ovi prethodno pogasili sva svetla na hodniku. Svi do jednog su u rukama držali revolvere koje su uperili u pravcu kreveta. Već koji delić sekunde kasnije sobom se prolomio pravi pravcati plotun koji je stvorio do te mere zaglušujuću buku da se sticao utisak kao da se čitav hotel ruši. A tada je i Šejn već povukao obarač. Sačmarica je bljunula vatru koja je na trenutak osvetlila sobu kao usred dana. Barutni dim počeo da nagriza Šejnove oči tako da je kao kroz maglu ugledao kako je nekolicina napadača izjurila napolje na hodnik. Preskaćući one koji su nepomično ležali na podu Šejn je istrčao na hodnik i ispalio nekoliko hitaca iz revolvera u pravcu stepenica kojima su se ovi već sjurili dole prema izlazu iz hotela.

Zatim je nastala mrtva tišina. No to je bilo samo za kratko pošto je zaglušujuća buka Šejnove „parker gan“ sačmarice podigla čitav hotel na noge. Začuše se preplašeni povici ljudi dole u holu kao i u susednim sobama. Negde u dnu hodnika Šejn je ugledao slabu svetlost petrolejskih lampi. Vrativši se u sobu Šejn je bacio sačmaricu na krevet da bi odmah zatim kresnuo šibicom o uzglavlje kreveta i njome upalio lampu.

Četvorica su ležali nepomično na podu. Kada ih je bolje pogledao ustanovio je da se radi o onim istim protuvama koji su ga u šumi onako neprijatno iznenadili i koji su ga nakon toga odveli na napušteni ranč u blizini Andersona. Jedan od njih je bio Šark koga je Šejn odmah prepoznao po njegovoj plavoj gustoj kosi.

U tom trenutku u sobu su banuli vlasnik hotela kao i dvo-

jica barmena zaposlena ovde u hotelu. Svi oni su u rukama držali repetirane „vinčesterke“.

— Jeste li vi pucali? — upitao je vlasnik hotela pomalo kreštavim glasom.

— Jesam ali nisam bio i jedini! — odvratio je Šejn pokazavši prstom u pravcu one četvorice za koje još uvek nije bio siguran da li su mrtvi ili su samo ranjeni.

— Mesta ljudi! — začuo se Šejnu dobro poznati glas na polju na hodniku. — Pustite me da prođem. Šta li je sada ovo čoveče?!

Koji trenutak kasnije u sobu je ušao šerif preneražen prizorom koji je tamo zatekao.

— Čoveče!

— Ovi su upali u sobu u nameri da me upucaju — reče Šejn.

— Ali zar ovaj nije jedan od vaših ljudi čoveče? — proceđio je šerif upirući prstom u nepomično Šarkovo telo.

— Jedan od mojih ljudi??

— Pa on je prethodne večeri bio kod mene u kancelariji gde mi je rekao da ste ga vi pozvali iz Sakramenta da vam se cvde pridruži.

— Ama šerife ovo su sve ljudi koji su bili na onom ranču o kom sam vam govorio — dreknuo je Šejn. — Mora da su me sve dovde pratili.

— Pa da li je to moguće čoveče?

Isto to se pitao i Šejn. To da je krenuo za Red Blef nije znao niko drugi osim mis Alfe. A isto tako je znao da ga na putu za Anderson niko od razbojnika nije pratio. Jedino ako je u toku noći na putu za Anderson ostavio tragove koje su te protuve pronašle i da su onda iz Andersona krenuli za njim put Red Blafa.

Šerif je okupljeni svet poslao nazad u krevete a zatim je izdao naređenje da se razbojnici iznesu iz hotela.

Šejna ništa više nije moglo da zadrži u Red Blafu. Do svitanja je preostalo još nekoliko časova koje nije želeo uzalud da proćerda.

Obavestio je šerifa o svojim namerama a zatim je osedlao konja i užurbano napustio Red Blaf. Njegov cilj je bio onaj ranč severno od Andersona. Na tom putu je međutim neminovno morao da prođe i kroz sam grad.

Bilo je već podne kada je konačno stigao u Anderson. Zaustavivši se ispred hotela zamolio je momka koji je radio u štali da mu osedla svežeg konja a zatim se stepenicama uputio do svoje i mis Alfine sobe. A tamo je doživeo neprijatno iznenađenje. Mis Alfa je bila nestala i to sa svim stvarima koje je u međuvremenu bila nabavila.

Šejnu nije trebalo mnogo pa da pronađe pravi odgovor na pitanje gde je. Znao je da će ako krene za zlatom naići i na nju.

Bio je van sebe od besa što je dozvolio da ga na tako lak način izigra.

Panama!

Pa možda je i nameravala da krene za Panamu ali ne sa njim već sa tovarom zlata.

U tom trenutku se na vratima pojavio momak iz hotelske štale. — Osedlao sam vam konja ser! Vašeg starog mrkova ser! Ali u štali je još jedan konj koji pripada vama. A tu su i kočije koje je mis Alfa kupila.

Potapšavši ga po ramenu Šejn je izašao iz sobe. — Što se mene tiče možeš sve to da zadržiš, momče!

Odmah zatim Šejn se naprosto stušio niz stepenice, vinuo se u sedlo i odjahao iz grada.

Banda je bila upozorena i sada su sigurno već odavno napustili ranč. Kada je u smiraj dana stigao blizu ranča naišao je na beživotna tela one trojice momaka koje je šerif poslao kao prethodnicu. Pokazalo se da su Šejnove slutnje bile opravdane i da su ova trojica bili sve drugo samo ne dovoljno promućureni da se nose sa bandom poput ove.

Pokopao je ova tri jasnika i pored strahovitih bolova koje je i nadalje osećao u grudima.

Ko god da su ti prokleti revolveraši bili jedno je bilo sigurno: mis Alfa je bila sa njima. A time je Šejnu bilo jasno da će mu najljući protivnik biti baš ona.

Šejn se već spremao da ovde zanoći pošto je i onako znao da na ranču neće nikoga zateći kada je iz pravca juga začuo kako mu se približava povećta grupa konjanika. Uzeo je „vinčesterku“ u ruke i ispalio nekoliko hitaca u vazduh kako bi znali gde se nalazi.

Kada se šerif pojavio i kada je pred sobom ugledao tri sveža groba glasno je počeo da psuje.

Meksikancu je pošlo za rukom da podigne ne 40 već 50 dobro naoružanih ljudi. Svi oni su bili čvrsto rešeni da se domognu tih prokletih razbojnika. Tim više što je bar polovina njih bila u bližem ili daljem srodstvu sa ovim jadicima koji su sada ležali tri stope pod zemljom.

Noć koja se sve više spuštala ih je međutim sprečavala da odmah krenu dalje. Kada su stigli do napuštenog ranča pretražili su svaki kutak iako su znali da su razbojnici odavno napustili ovo ukleto mesto. Na kraju su vidno razočarani morali sebi da priznaju da su banditi valjano obavili posao i da za sobom nisu ostavili bilo kakve tragove koji bi mogli da ih odaju.

XV

Mis Alfa je naprosto kiptela od besa. — Mister Barni! vikala je ona dok je izlazila iz pećine.

Kada je stari Barni istrčao napolje pred sobom je ugledao svog nećaka koji se sa još jednim teško ranjenim momkom pojavio pred ulazom u pećinu.

— Gde ste rekli da je Met Siberg odjahao? — prosiktala je mis Alfa umevši se Klajdu Barniju u lice.

— Gospođo, ja zaista nemam pojma! Rekao mi je da...

— Za vaše dobro se nadam da je on vas slagao a ne vi mene — prekinula ga je ona grubo. — On je dakle bio u Red Blafu u nameri da ubije Šejna.

— Ali gospođo...

— Ni reči više mister Barni! Ako me pamćenje ne vara onda smo se dogovorili da ću se jedino ja pobrinuti za Šejna, ili?

Vodeći kolonu od ukupno sedam konja za sobom ova dvojica su se uskom stazom približavali pećini. Ukupno pet konja na kojima niko nije jahao! Za mis Alfua je to moglo jedino da znači da su ti ljudi ili mrtvi ili da se sada nalaze iza rešetaka. A šta bi ovo poslednje za sve njih značilo nije bilo samo mis Alfi jasno već i svim ostalim članovima bande koji su smrknutih lica promatrali događaje ispred pećine.

Mis Alfa je krenula Metu Sibergu nekoliko koraka u susret. — Da li ste barem uspeli da uklonite Šejna?

— Mora da nas je neko izdao — odvratio je Siberg umorno.

— Da time niste možda hteli da kažete da sam vas ja izdala — dreknula je mis Alfa van sebe od besa. — Ko je mogao da vas izda? Niko drugi nije mogao pre vas da stigne u Red Blaf tako da bolje nemojte da pravite od sebe još veću budalu nego što ste ovako ispali! Dakle je li Šejn mrtav ili nije?

— Nije! — procedio je Met Siberg pokunjeno.

Nakon što su svi zajedno uneli ranjenog revolveraša u pećinu Met Siberg je svom ujaku ispričao šta se u Red Blafu odigralo.

— Umuknite već jednom mister Siberg! — umešala se mis Alfa nakon izvesnog vremena u njihov razgovor. — A pre svega prekinite da sa toliko reči pokušate da opravdate sebe i svoju nesposobnost da čoveka ubijete barem na spavanju. Na ovaj način gubimo jedino dragoceno vreme. Moraćemo iz ovih stopa da se izgubimo i odavde!

— Od kada ona ovde izdaje naređenja, ujače? — prosiktao je Met Siberg razdražljivo. — Ja se još uvek nisam složio da se sa njom uortačimo! Pa zar je informacija da je Šejn krenuo za Red Blaf vredna milion dolara?!

— Ne milion nego tri miliona dolara! — reče mis Alfa mirno. — A ono što ste vi učinili mister Siberg može da nas košta upravo tih tri miliona dolara ako se smesta ne izgubimo odavde.

Ona je vrlo dobro znala da je Šejn u stanju da iskoristi svaku pa i najmanju slabost protivnika!

Prišla je ostalim članovima bande koji su stajali okupljeni oko teško ranjenog revolveraša.

Napustila je Anderson neposredno nakon sahrane zajedno sa Klajdom Barnijem i otišla sa njim do napuštenog ranča. Usput je uspela da ubedi Barnija da bi najpametnije bilo da svi zajedno što pre napuste ranč pošto je to bilo mesto za koje je Šejn znao. Ovaj je srećom veoma brzo postao svestan opasnosti koja im preti tako da je na odgovarajući način i postupio.

Mis Alfa je pažljivo osmotrila svakog od revolveraša kada su stigli na ranč. Svi do jednog su zurili u nju kao u biće

sa neke druge planete. Već na prvi pogled joj je bilo jasno da već dugo nisu bili u ženskom društvu.

Sada međutim kada im se ovde u pećini približila svi su je gledali posve drugim očima. Nije bilo više ni traga onoj požudi koju je prilikom prvog susreta sa njima videla u njihovim očima. Bilo je više nego jasno da su je u ovom trenutku respektovali i da su je smatrali bar sebi ravnom ako ne i više od toga.

— Pretpostavljam da je svima vama jasno da ovde jednostavno više ne možemo da ostanemo. Pakujte se dakle iz ovih stopa! Krećemo odmah! Da li neko od vas poznaje planinski masiv Bakhorn?

Nekolicina njih se javiše.

Mis Alfa im se ljubazno osmehnula. — Ako je tako, onda zaista imam u vama veliki oslonac gospodo! Osedlajte i meni jednog konja! Mister Batman vi preuzmite sa još četvoricom ljudi celokupno obezbeđenje kako nas neko ne bi neprijatno iznenadio. Vi ćete poslednji napustiti ovu pećinu. Rasporedite svoje ljude i krenite tek nakon sat vremena pošto mi ode-mo. I molim vas otvorite četvoro očiju! Idemo ljudi!

Već koji delić sekunde kasnije u pećini je nastalo opšte komešanje. Svi osim ranjenog revolveraša su požurili da što pre spakuju svoje stvari.

Mis Alfa je za to vreme prišla ranjeniku i upitala ga: — Kako se osećate? Hoćete li moći da jašete sa nama?

— Ništa strašno mis! — odvratio je ovaj. — Radi se samo o maloj ogrebotini.

— Šta se to ovde dešava? — začuo se Sibergov glas.

Svi odjednom zastadoše kao ukopani.

Mis Alfa je svojim negovanim prstima prošla ranjeniku kroz kosu da bi se odmah zatim podigla na noge i lupila dlanovima.

— Idemo, ljudi! Ili hoćete da ostanete u ovoj klopki iz koje nema spasa ako se neko pojavi?

Nakon ovih reči svi do jednog nastaviše sa pripremama za polazak. Mis Alfa je za to vreme mirno prošla pored Meta Siberga uputivši se prema Klajdu Barniju koji se nalazio pored samog ulaza u pećinu i koji ju je sa čuđenjem posmatrao.

— Napuštamo ovu rupu, mister Barni! — uzviknula je ona glasom koji nije trpeo pogovor. — Ako budemo imali sreće, Šejn će stići tek za sat vremena. U suprotnom bi moglo da se desi da se već za nekoliko trenutaka pojavi ovde.

— Kako, kad nas niko nije pratio? — uzviknuo je Siberg.

— Vi očitó još uvek niste shvatili kakav je Šejn — reče ona ne obraćajući više pažnju na njega. — Na kočijama ne možemo dalje, mister Barni. Rekla sam momcima da mi osedlaju konja. Hoćete li i vi sa nama ili možda nameravate da se vratite u Anderson?

— A kuda ste vi naumili, gospođo?

— Preko planina pa na okean!

— Na okean? — upitao je ovaj preneraženo.

— To uopšte ne dolazi u obzir! — umešao se Siberg lica crvenog od besa.

— Zna li neki bolji put? — upitala ga je mis Alfa mrzovoljno.

— Idemo ili na sever ili na istok! — odvratio je Siberg odlučnim glasom. — Ali nikako tamo gde ste vi naumili. Šta ćemo tamo uopšte?

— Tu je moj nećak u pravu, mis Alfa — izustio je Barni pomalo neodlučno.

— Mister Siberg, uverena sam da će i Šejn sebi postaviti upravo to pitanje. Izbićemo na okean jedino zato što tako možemo da mu umaknemo. I on će nas sigurno tražiti ili na severu, ili pak na istoku, ali nikako na obali okeana. Dakle?

— Možda ste i u pravu, mis — odvratio je Met Siberg. — No, ni najmanje mi se ne dopada to što ste vi ovde preuzeli komandu. A kao što maločas rekoh, još uvek vas ne smatram ortakom u poslu koji smo započeli moj ujak i ja.

— Ako krenemo kroz planine na zapad, neću izustiti ni jednu jedinu reč, mister Siberg — odvrtila je ona pomirljivo, da bi nakon toga počela da pakuje svoje stvari koje su se još uvek nalazile u Barnijevim kočijama.

— Zašto dozvoljavaš da pravi budalu od tebe, ujače? — upitao je Met Siberg ljutito kada su ostali sami.

— Kako to razgovaraš sa mnom, Met!

— Ali, zar je to sada bitno — prosiktao je ovaj. — Bitno je kako ona razgovara sa nama!

— Ali, ona je u pravu, zar ne? Ovde više ne možemo da ostanemo. Šejn te je sigurno pratio. A ako je još i...

— Niko nas nije pratio! — odvratio je Siberg iznervirano. — Pa, zar ni ti to nećeš da shvatiš?

— Nameravaš li da ostaneš ovde, Met? — bilo je jedino što je stari Barni na to odgovorio.

Ovo pitanje Siberg kao da je prečuo, pošto se samo ljutito okrenuo prema dnu pećine, gde je mis Alfa izdavala naređenja koje su revolveraši poslušno izvršavali. Određivala je ko će gde da jaše, ko će da nosi zlato i sve drugo što je u ovom času trebalo uraditi.

— Čuješ li ti ovo!? — prosiktao je Met Siberg. — Pa, ta žena je načisto poludela. Kako možeš to da dozvoliš, ujače? Sto mu gromova, pa to je naše zlato i ljude ne plaća ona, već ti, ujače!

— Sve je to tačno, ali je isto tako činjenica da je potpuno u pravu. Moramo što pre da se izgubimo odavde!

Gotovo svi revolveraši su se već nalazili na prostoru ispred pećine. Oni koji su bili zaduženi da za sobom vode mazge natovarene zlatom su već bili spremni za pokret. Koji delić sekunde kasnije i mis Alfa je izjahala iz pećine.

— Idemo, ljudi! — uzviknula je ona i svi su je poslušali.

— Ujače, ako ona ovako nastavi, neće potrajati dugo i ona će nestati sa celokupnim tovarom zlata! — uzviknuo je Met Siberg uzbuđeno, da bi se odmah zatim i sam vinuo u sedlo.

— Mister Barni!

Kada se sedokosi trgovac okrenuo u pravcu odakle je dopirao glas, ugledao je kako mu je prilazio Batman sa onom četvoricom koji su bili zaduženi da im čuvaju odstupnicu.

— Mrkova smo osedlali za vas, mister Barni — reče ovaj dok mu je pružao uzde. — Mis Alfa je rekla da nećete moći da nastavite put u kočijama osim ako ne nameravate da se vraćate u Anderson.

— Tako nešto mi ne pada na pamet. Idem i ja sa vama! Hajde, krećemo!

— Mi ostajemo, mister Barni! — odvratio je Batman. — Mis Alfa je rekla da sačekamo sat vremena kako bi se uverili da vas niko ne prati pa da vam se tek onda pridružimo.

Met Siberg je već galopirao za kolonom koja se sve više udaljavala. Ubrzo zatim pridružio mu se i njegov ujak, sedokosi Klajd Barni.

XVI

Šejn se podigao u sedlu i počeo da maše. Šerif se upravo pojavio sa još desetak svojih ljudi na izlazu iz malog klanca i sada je, primetivši Šejna jahao prema njemu.

Šerif je tog jutra svoje ljude podelio u četiri grupe, kako bi lakše pronašli tragove bandita, što im je ubrzo i pošlo za rukom. Trag se međutim gubio negde u obližnjim brdima i sada su evo već nekoliko sati u grupama pokušavali ponovo da ga pronađu.

— Ništa! — izustio je šerif odmahnuvši glavom, kada su stigli do Šejna. — Sve smo preturili čoveče ali ovi kao u zemlju da su propali. Zaista ne vidim kako bismo mogli da ih pronademo.

Rukama oslonjen o sedlo, Šejn je napregnuto posmatrao teren. Sa obližnjeg platoa pružao se pogled na tri obližnje doline no i ta činjenica mu nije mnogo pomogla.

— Još danas vam sa svojim ljudima stojim na raspolažanju. Šejne! No onda... o čoveče! Ovde nemamo hrane ni za sebe ni za konje. Sve mi se čini da nismo dovoljno dobro pripremljeni za dužu poteru.

Šejn pomalo pokunjeno klimnu glavom.

Iznenada se međutim iz pravca obližnjih stena začula pucnjava.

Svi se zagledaše u tom pravcu. Radilo se o ukupno četiri ispaljena puščana hica što je bio ugovoreni znak za slučaj da neka od grupa naiđe na njihove tragove.

— To je Ringo, čoveče! — uzviknuo je šerif van sebe od sreće — Mora da je nešto pronašao, čoveče!

Svi do jednog u galopu pojuriše u tom pravcu.

I zaista, Ringu je pošlo za rukom da pronađe pećinu u koju su se razbojnici bili sklonili nakon što su napustili ranč.

Tragovi koje su ostavljali za sobom vodili su na sever. Već nakon nekoliko minuta sve četiri grupe su se spojile tako da su mogli da krenu za njima. Sudeći po tragovima, njihova prednost je mogla da iznosi negde oko šest časova, a možda i nešto manje. Sati u ovom bespuću nisu međutim mnogo zna-

čili. Bitni su bili tragovi, koje su sada mogli da slede sve dok nije počelo da se smrkava. I ljudi i životinje su već bili na ivici snage. Rešili su da zanoće u nekom malom šumarku, koji im se usred ovog bespuća učinio gotovo nestvarnim.

Nisu mogli tačno da odrede koliko su vremena nadoknadili u odnosu na razbojnike, no Šejn je smatrao da se njihova prednost polako ali sigurno topila i da će već sledećeg dana uspeti da ih ugledaju pred sobom.

Kada je Šejn ovo izneo šerifu, ovaj mu se međutim žestoko usprotivio. — Ne samo što nećemo nadoknaditi prednost Šejne, već će se ona u toku sutrašnjeg dana još i povećati.

Šerif je bio u pravu i Šejn je to vrlo dobro znao.

— Ne znam koliko dugo ću pod tim okolnostima uspeti da zadržim ljude na okupu — dodao je Meksikanac pomalo snuždeno. — Nekolicina njih već sutra nameravaju da se vrate nazad.

Potera je od ljudi iziskivala ogromne napore, čega je Šejn bio svestan. Isto tako mu je bilo jasno da su svi do jednog već davno bili izgubili želju da se domognu zlata, već da su jedino zbog ona tri jasnika, koje su banditi smaknuli, krenuli dalje.

Ljudi su se već odavno bili namestili za spavanje kada je Šejn iz krda konja izveo svog mrkova i poveo ga prema obližnjoj livadi. Trebalo je da prođe međutim još dosta vremena dok mrkov nije počeo da pase tek izniklu travu. Šejn se skljkao u travu pored njega i već koji trenutak kasnije spavao je čvrstim snom. Probudio se neposredno pred svitanje, uzeo svoje sedlo i prišao mrkovu, koji je ležao u travi.

— Hej, diži se, stari moj! — promrmljao je Šejn dodirnuvši ga vrhom čizme.

Već u sledećem trenutku Šejnov verni pratilac se digao na noge i Šejn je počeo da pričvršćuje sedlo na njegovim leđima.

U laganom kasu je prošao pored šumarka uputivši se za tragovima koji su i dalje vodili na sever. Pažljivo osmatrajući ovo bespuće, Šejn je prevaljivao milju za miljom, sve dok se negde oko podne tragovi nisu iznenada izgubili.

Šejn glasno opsova. Ali samo na kratko, pošto je u daljini pred sobom ugledao grupu jahača koji su bili sjahali i koji su očigledno na nekoga čekali.

Ali na koga?

Šejn je munjevito poterao mrkova u zaklon, a zatim je skriven iza ogromnih kamenih gromada pažljivo posmatrao događaje pred sobom.

Bio je siguran da je na vreme reagovao i da ga nisu primetili.

Radilo se očigledno o obezbeđenju bande koje je bilo zaduženo da se uveri da ih niko ne prati, a ujedno i da uklone sve tragove koje je banda na svom putu eventualno ostavila za sobom.

Prošla su puna dva sata pre nego što su razbojnici ponovo uzjahali i krenuli dalje.

I to na zapad!

Šta li sa tim silnim zlatom samo hoće na zapadu, pitao se

Šejn. To mu jednostavno nije išlo u glavu. Na Sakramentu su se izlagali opasnosti da ih primeti neko od kopača zlata, a odmah iza njega je okean.

Šejn se tiho nasmeja. Na trenutak je bio potpuno zabravio da je i mis Alfa među njima. Sa njom su mnoge stvari dolazile na svoje mesto. Pa zar ona nije uvek činila upravo ono što niko nije od nje očekivao?

To je sa druge strane moglo pak samo da znači da je u veoma kratkom roku i među banditima uspeła da se nametne kao vođa i da preuzme komandu u svoje ruke.

Od prikupljenih kamenčića Šejn je načinio strelicu koja je pokazivala u pravcu zapada, a kada je krenuo, trudio se da za sobom ostavi što uočljivije tragove kako bi šerif i njegovi ljudi mogli da ga prate.

Nakon otprilike jednog časa Šejn ih je ponovo ugledao. Držao se južnije od njih tako da nije pretila opasnost da ga primete. Sa mesta na kom se nalazio jasno je video u kolikoj su se meri brinuli da za sobom ne ostave ni najmanji trag. Ukoliko bi se to i desilo, jedan od njih bi se uvek vraćao, a zatim bi za sobom vukao staro indijansko čebe koje je uništavalo i poslednje tragove njihovog prisustva.

Izvesno vreme još Šejn je jahao u istoj ravni sa njima, a onda je žešće poterao mrkova. Kada ih je pretekao, nastavio je da osmatra teren sa namerom da ovoga puta uoči mesto gde bi banditi mogli da se ulogore i da provedu noć.

Ispred malog šumarka Šejn je ugledao udubljenje u kamenitom tlu prepuno kristalno čiste vode koja je čoveka prosto mamila da se pored nje ulogori. Šejn je najpre napojio mrkova a onda se sklonio dublje u šumu.

Sve vreme dok su jahali nisu primetili ništa što bi moglo da izazove njihovu sumnju, tako da su se osećali više nego bezbedno, pa su tako i počeli da se ponašaju. Potpalili su vatru na kojoj su sebi pripremali čaj ili kafu.

Držeći svoju „parker gan” čvrsto u rukama, Šejn je napustio okrilje šumarka. Razbojnici su sedeli oko vatre i mirno večerali tiho raspravljajući o nečemu što Šejn nije mogao jasno da čuje. Nijedan od njih nije obraćao pažnju na ono što se oko njih u tami događalo.

Zahvaljujući toj njihovoj neopreznosti, Šejn je bez ikakvih poteškoća uspeo da se prišunja njihovim konjima koji su pasli podalje od mesta na kom su razbojnici sedeli. Šejn ih je uhvatio za uzde i poveo dublje u noc.

U tom trenutku razbojnici usplahireno skočiše na noge. Pustivši konje da produže dalje sami, Šejn je krenuo prema vatri.

— Ovo vam je kao partija pokera, momci! — uzviknuo je Šejn odsečnim glasom. — Jedino što je ulog i te kako visok. Sigurno ste od vaših drugara koji su bili u Red Blafu, čuli da imam strahovitu sačmaricu. Pa, ko želi da iskuša svoju sreću, samo neka izvoli!

Revolveraši nisu mogli da ga vide zato što ih je zaslepljavao odsjaj vatre, ali su ipak zurili negde u njegovom pravcu. Niko se međutim nije usuđivao da potegne oružje.

— Momci, šerif iz Red Blafa vam je za petama — reče Šejn nakon izvesnog vremena. — I to sa ukupno 50 ljudi. Savetovao bih vam da se što pre izgubite odavde, pošto je većina tih ljudi u nekom srodstvu sa onom trojicom koje ste u blizini ranča hladnokrvno ucmeekali. Ukoliko vas se oni dokopaju, loše vam se piše.

— Jeste li to vi, Šejne? — upitao je jedan od njih.

— A ko bi drugi mogao ovako nešto da vam uradi, ha? — odvratio je Šejn da bi odmah zatim počeo oprezno da se povlači. U odsjaju vatre jasno je video njihove siluete čega su i oni bili svesni tako da se nisu usuđivali da učine i najmanji pokret.

Šejn je za to vreme mirno prišao konjima i poveo ih za sobom dublje u šumu gde je uzjahao mrkova i zajedno sa konjima bandita krenuo dalje na zapad.

Bila je već prošla ponoć kada se Šejn napokon zaustavio.

XVII

Šejn se zadovoljno nacerio kada je shvatio da se dogodilo upravo ono što je očekivao. Banditi su očigledno bili zabrinuti što im se ona petorica još uvek nisu prikijučili i sada su poslati patrolu sa zadatkom da ih pronađu.

Patrolu su činila tri jahača. A predvodio ih je niko drugi no mis Alfa lično!

Njena duga plava kosa sijala je na jutarnjem suncu.

U međuvremenu je odlično poznavao mis Alf, tako da je mnogo toga u njenom ponašanju mogao da predvidi. No i pored toga ga je ona još uvek često stavljala pred nerešive zagonetke. A upravo njih je sada nameravao da odgonetne.

Ono što ga je najviše mučilo, bilo je i dalje pitanje, šta je ženu poput nje nagnalo da tako iznenada izneveri ideale za koje su se doskora zajedno borili?

Prebacio je sačmaricu u levu ruku, a desnom je potegao revolver.

Skliznuo je sa stene iza koje se nalazio i ostao da leži u gustom grmlju tik pored puta kojim su se mis Alfa i ona dvojica razbojnika kretali.

Pustio ih je da prođu pored njega, a onda je iskočio iz grmlja i uzviknuo: — Ole, mućaćosi!

Kada su se ovi preneraženo osvrnuli, Šejn je mirno dodao: — Vas dvojica možete da nestanete! Jedino sa njom imam da obavim mali razgovor. A ako računate na to da neću pucati zato što je žena sa vama, onda bolje prethodno nju upitajte za savet.

Mis Alfa je naravno znala za naređenje koje je komanda Brigade 7 izdala svim svojim agentima. Zagledala se na trenutak u zloslutne otvore Šejnove sačmarice, a onda je dobacila svojim pratiocima: — Vratite se slobodno nazad, momci!

Njih dvojica su međutim bili onaj soj muškaraca koji ni u snu nisu pomišljali da ženu poput mis Alfe ostave na cedilu. Obojica su očigledno bili spremni da za nju daju čak i svoje živote.

A i mis Alfa je bila toga svesna!

— Nema svrhe da mu se suprotstavljate, momci! — reče ona. — Vratite se nazad i ostavite me nasamo sa njim.

Ona dvojica su se međutim još uvek dvoumili da li da poslušaju mis Alfine reči ili pak da okušaju svoju sreću.

— Sto mu gromova! Gubite se već jednom odavde! — pro-siktala je mis Alfa.

Tek nakon ovih reči dvojica revolveraša poteraše svoje konje nazad u pravcu zapada. Oči su im sevale od besa dok su prolazili pored Šejna. Znao je da će već sledećom prilikom pokušati da mu se zbog ovoga osvete no to ga u ovom trenutku nije ni najmanje zabrinjavalo.

Mis Alfa je sačekala dok topot njihovih konja nije potpu-no utihnulo a onda je sjahala.

— Ostani gde si! — reče Šejn.

— Dozvoli da ti objasnim...

— Ma hajde, Alfa, nemoj me zasmejavati — odvratio je Šejn, dok mu je na licu zatitrao umoran osmeh. — Ti si bila i ostaceš običan lešinar. A što se ljubavi tiče, moram priznati da si odlično glumila. Bio je dovoljan samo grumen zlata pa da sve zaboraviš.

— Ali Šejne, ja te iskreno volim i ne smeš da misliš...

— Ja ništa ne mislim! — prekide je Šejn. — Znam jedi-no ono što vidim, a vidim tebe i to proketo zlato. Sve ovo ne-ma nikakve svrhe, Alfa! I zato te molim da me se kloniš, ina-če ću biti prisiljen da pucam.

— Mi još uvek možemo da krenemo za Panamu, Šejne! — reče ona umiljatim glasom. — I to sa zlatom u džepu, koje će nam omogućiti nov početak. Tebi i meni, dragi!

Šejn se na ove njene reči samo podrugljivo nasmejao. — A ja sam bio uveren da me bolje poznaješ, Alfa!

— Ne izgledaš mi baš najbolje, dragi — produžila je ona umiljato.

— Kao što rekoh: sve ovo nema nikakve svrhe. I to ne samo ono što radiš, već i ovo što sada govoriš. Ako ti ja ne preotmem zlato, onda će to neko drugi učiniti. Pa ti barem poznaješ tu igru, Alfa! Reci mi šta se to sa tobom dogodilo, da si odbacila sve ono za šta si živela?

— Ali Šejne, shvati već jednom da sam ovoga puta zlato želela za nas dvoje.

— Ono što je meni u Panami trebalo to si bila jedino ti.

— Pa čovek ne može da živi jedino od vazduha i ljubavi, zar ne?

— Ja mogu!

— Ne budi detinjast, Šejne! — odvratila je ona prasnivši u smeh.

— Mi jesmo slični Alfa, ali nas ipak dele čitavi svetovi.

— Pa kada je tako, onda se potrudi da se više nikada ne sretremo. Najbolje bi bilo da se vratiš odakle si i došao!

Već u sledećem trenutku mis Alfa je prišla svom konju i vinula se u sedlo.

— Stoj gde si ili ću pucati! — dreknuo je Šejn.

Ona je međutim samo mirno poterala konja prošavši tik pored njega. Šejn je još jednom ponovio svoju pretnju, no mis

Alfa se čak nije ni osvrnula, već je produžila dalje na zapad. I ona i on su znali da će se ipak ponovo sresti.

Sejn tiho opsova. Vrativši revolver u futrolu, oslonio se o obližnju stenu i skliznuo u travu pored nje.

Gore na brežuljku konji počeo da se razilaze u potrazi za hranom.

Osećao je da ga izdaje snaga. Bio je još uvek dan, no Šejn je utonuo u dubok san. Kada se usled udara konjskih kopita o kamenito tlo konačno probudio, sunce je već bilo zamicalo za horizontom. Podigao je sačmaricu i ispalio dva hica u vazduh.

Oči je otvorio tek kada su se šerif i njegovi ljudi zaustavili pred njim.

— Hej, čoveče! — reče šerif dok je sa mukom izvlačio svojih stotinak kila iz sedla.

Šejn je pogledom prešao preko okupljenih ljudi. Odmah mu je bilo jasno da je šerif uspeo sve da ih zadrži na okupu.

— Jesu li ono vaši konji tamo gore?

Šejn klimnu glavom. — Ukrao sam ih petorici bandita koji su jahali kao obezbeđenje. Jeste li naišli na nekog od njih?

— Ne! A gde je zlato, čoveče?

Šejn pokaza prema zapadu. — Uvereni su da ih jedino ja pratim. — Zatim je pružio šerifu ruku kako bi mu ovaj pomogao da se podigne na noge. Šejn je još uvek osećao strahovite bolove u grudima.

— Pokupite konje! — naredio je šerif svojim ljudima.

— Krenuću da potražim njihov logor — reče Šejn.

— Da li je daleko odavde?

— Ne verujem!

— Onda idemo i mi odmah sa vama, čoveče, kako bi čitavu stvar što pre doveli do kraja.

Šejn nije imao ništa protiv.

XVIII

Siberg i Barni su zurili u mis Alfu. Met Siberg je bio van sebe od besa.

Ona je za to vreme mirno koračala duž postrojenih revolveraša od kojih je izabrala četvoricu da krenu sa njom kako bi ubili Šejna.

— Ovako čak ni general Li nije šetao duž linije fronta — procedio je Met Siberg.

— Jedno joj se mora priznati, Met! — odvratio je Barni. — A to je da je zaista žena kakvu čovek retko sreće.

Met Siberg se podrugljivo nacerio. — Ha, žena! To je santa leđa a ne žena, ujače! Zmija zvečarka! Kažem ti da ćemo morati vraški dobro da pazimo da nam ne umakne sa celokupnim tovarom zlata. Ove budale ovde bi učinile sve samo da joj izmame osmeh.

— Preteruješ, Met!

— Misliš? — upitao je Siberg. — Onda idi ti i pokušaj da odrediš ko će krenuti sa njom. Uveren sam da te neće čak ni pogledati, a kamoli da će te poslušati.

— Bitno je jedino da što pre uklonimo tog prokletog Šejna. A pošto ga ona poznaje, onda joj taj posao možemo mirno prepustiti. Pa čak i to da sama odaoere ljude koji će poći sa njom.

— Naravno! Opet joj poput konja jedeš iz ruke. Samo pazi da ti umesto kocke šećera ne da dozu otrova, što me kod nje ni najmanje ne bi začudilo!

— A šta ti nameravaš da učiniš?

— Ubiću je! I to odmah sada! — procedio je Siberg. — Pa, svakog muskarca bi do sada već sto puta ubio da se usudio da dođe k nama i da jednostavno zatraži trećinu plena za sebe. Mora da sam bio lud kada sam na tako nešto upšte i pristao.

Met Siberg je skočio na noge, rešen da ovu svoju pretnju što pre i sprovede u delo.

— Pusti je barem da ukloni Šejna umesto nas! — procedio je Barni.

— Da, u pravu si! Neka to obavi, a kada se bude vraćala, krenuću joj u susret i ako neko od momaka koje je odabrala pokuša da me u tome spreči, izrešetaću i njega.

U tom trenutku se mis Alfa u pratnji četvorice odabranih momaka popela u sedlo i krenula prema njima dvojici.

Barni je gotovo istovremeno skočio na noge.

— Računam da ćemo se vratiti kratko nakon zalaska sunca — dobacila im je ona u prolazu.

— Ne oklevajte mnogo, momci! — doviknuo je Siberg revolverašima. — Čim ugledate tog nitkova, napunite ga olovom!

Revolveraši se čak nisu ni osvrnuli ne smatrajući Meta Siberga očigledno svojim šefom.

Siberg glasno opsova, što je doprlo i do mis Alfe. Nju to međutim nije ni najmanje zanimalo. Pogledala je jednostavno levo i desno od sebe i uputila momcima osmeh koji se naprosto uvlačio pod kožu. Klajd Barni i Met Siberg su već odavno bili potpuno usamijeni. Svi ostali su bili na njenoj strani. Mis Alfa je bila toga svesna i rešila je da to nakon svog povratka i iskoristi. Bila je rešena da već u toku sledeće noći jednom zauvek ukloni i Klajda Barnija i njegovog nećaka. Bila je čak uverena da neće morati sama da puca, već da će to umesto nje obaviti neko od momaka kada ova dvojica budu isprovocirani potegli svoje revolvare.

Iako su svi mislili da je put ka okeanu samo varka, on je u stvari bio njen pravi cilj. Nameravala je da odjaše do

HOGAR

U prodaji prvi broj strip albuma u boji

• HOGAROV ZABAVNIK •

Potražite na kiosku kod vašeg prodavca

Arkatea, gradića na samoj obali, gde bi jednostavno kupila mali brodic pomoću kog bi krenula negde van granica Sjedinjenih Država. Ljude koje bi povela sa sobom je već odavno odaperala među Sibergovim ljudima. Džet je od svih bio najbrži u baratanju oružjem i njega bi na brodu uzela za ljubavnika, a on bi se postarao da na kraju jedino njih dvoje ostanu na brodu.

Planovi su međutim bili jedno, a stvarnost nešto sasvim drugo.

Mis Alfa ni u snu nije mogla da računa da Sejn više nije sam. Tek u poslednjem trenutku ugledali su grupu od pedesetak janaca na čijem čelu se nalazio Sejn i još neki debeljko sa zvezdom na grudima.

Znala je da je bilo i suviše kasno da se bilo šta učini. Do logora bi mogli da stignu sa poterom za vratom, tako da im neće preostati dovoljno vremena da natovare zlato.

Zlato je bilo izgubljeno! Sta je onda vredelo da rizikuje još i svoj život? Ukoliko u borbi i ne bi poginula, Sejn bi je sigurno uhapsio, a onda se više ne bi dvoumio da je otpremi u Vašington.

Sve ovo je u deliću sekunde proletelo mis Alfi kroz glavu. Tri miliona dolara u zlatu su bili izgubljeni i sada se radilo jedino još o tome da sačuva živu glavu.

Ne izgovorivši nijednu reč okrenula je konja i u besomučnom galopu ga poterala na jug! Četvorica njenih pratilaca kao da su čitali njene misli, te su se i oni bez dvoumljenja uputili za njom.

Bili su još uvek dovoljno daleko tako da ih potera nije primetila. Kada su zamakli u prvi klanac na koji su naišli, od Sejna i njegovih ljudi nije više bilo ni traga.

Mis Alfa jednostavno nije bila osoba koja bi dugo žalila za propuštenom prilikom. Počela je odmah da kuje nove planove, a to joj je utoliko lakše padalo, što je pored sebe imala četvoricu najboljih Sibergovih revolveraša koji su joj svi do jednog bili privrženi.

XIX

Šejn i šerif su se u sumrak izdvojili od potere i krenuli napred kao prethodnica. Kada su jašući jedan do drugog izašli iz jednog od mnogobrojnih klanaca na koje su neprekidno nalazili, ugledali su pred sobom ono što su tražili.

Nalazili su se još daleko od ogromne logorske vatre, koja se podizala visoko u nebo. Oprezno su produžili dalje, sve dok na nekih 500 jardi od bandita nisu sjahali i nastavili dalje peške. Nakon što su osmotrili čitavu situaciju, bio je dovoljan samo jedan pogled pa da šerif shvati Šejnovu zamisao. Meksikanac se podigao i nečujno krenuo nazad prema konjima. Krenuo je u susret svojim ljudima na koje je naišao kod ulaza u klanac kroz koji su on i Šejn maločas dojahali. Šapatom je ljude obavestio o svemu i podelio ih u nekoliko manjih grupa, tako da su sa svih strana mogli da opkole mesto na kom su se razbojnici nalazili.

— Ima li šta novo, čoveče? — upitao je šerif Šejna, kada mu se ponovo priključio.

— Svi spavaju. Ostavili su stražu jedino kod konja i kod zlata.

Ne oklevajući više ni časa, njih dvojica krenuše napred. Tek kada su stigli gotovo do same vatre, Meksikanac se glasno prederao. — Hej, mućaćosi! Opoljeni stel! Ko se bude opirao, završiće pod zemljom.

Šerifov prodoran glas je trgao iznenađene bandite iz sna, tako da su oni sada uspaničeno nastojali da se dokopaju oružja. Odmah zatim su zafijukali i prvi meci iznad šerifove i Sejnove glave. Time su banditi u stvari sami dali znak šerifovim ljudima za napad, a ujedno i za početak njihovog vlastitog kraja.

Sa svih strana ih je zasula prava kiša olova, tako da okršaj nije potrajao ni punih deset minuta. Na kraju su se njih osmorica predali. Svi sem jednog su bili teško ranjeni.

Sa bakljom u ruci, šerif i Šejn krenuše kroz opustošeni logor. Kada su naišli na mrtva tela Klajda Barnija i Meta Silberga, šerif je začuđeno uzviknuo: — Čoveče! — Bilo mu je odmah jasno da su Barni i njegov nećak stajali na čelu bande, a upravo to šerifu nikako nije išlo u glavu. Pa Klajd Barni je uvek uživao glas časnog i poštenog džentlmena!

Šejn je za to vreme nastavio da traga za mis Alfom. Očekivao je da će i nju naći među poginulima, no jedan od zarobljenih revolveraša mu je na kraju ispričao da je ona pre nekoliko sati napustila logor kako bi krenula upravo njemu u susret sa čvrstom namerom da ga ubije.

Ta prokleta kuja, pomisli Šejn.

Očigledno je na vreme bila spazila poteru i shvatila da je sve izgubljeno.

K vragu i sa njom! Njegov zadatak uostalom i nije bio da progoni nju, nego da se pobrine da zlato dospe u prave ruke.

Bio je i dalje, međutim, više nego siguran da će se on i mis Alfa kad-tad ponovo sresti!

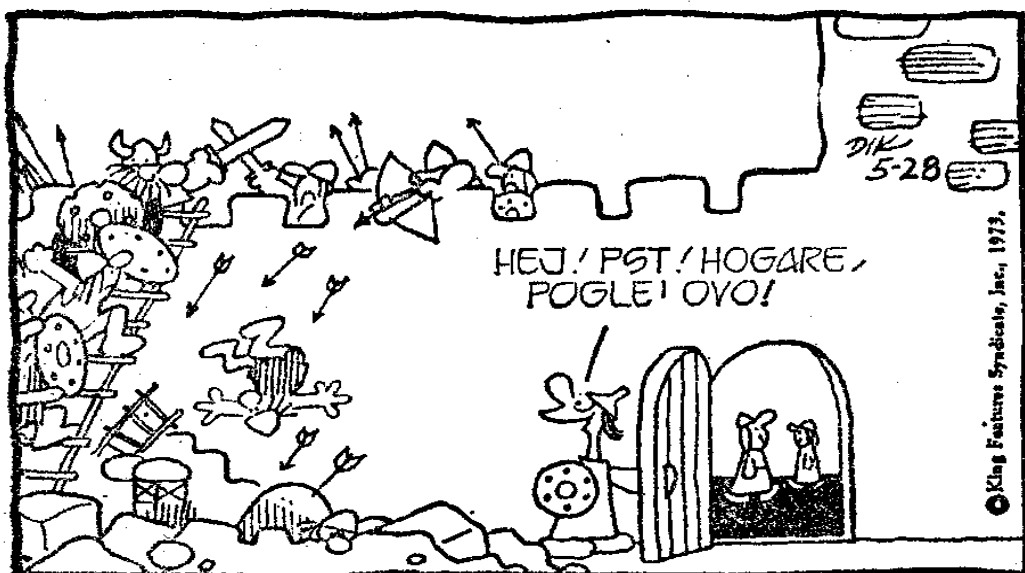
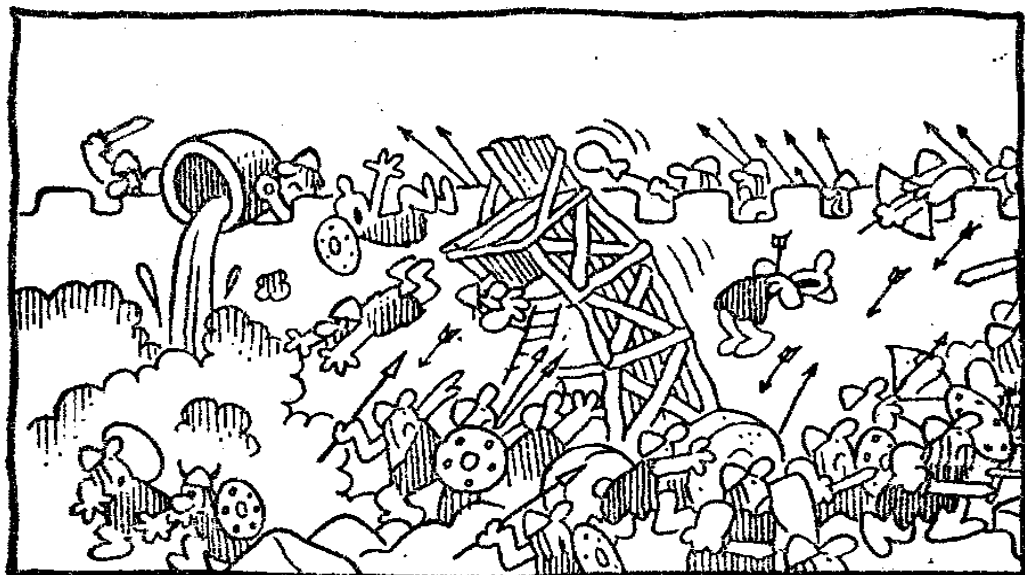
Već sledećeg jutra Šejn je sa zlatom i šerifom i njegovim ljudima krenuo nazad za Red Blaf. Tamo je šerif naredio da se zlato natovari u kočije u koje su smestili i Šejna, a zatim su uz pratnju dvadesetak dobro naoružanih čuvara krenuli put Rinoa.

Kada je transport konačno krenuo železnicom na svoje konačno odredište, šerif se pozdravio sa Šejnom i krenuo sa svojim momcima nazad za Red Blaf.

Šejn je rešio da nekoliko sledećih dana provede u Rinou kako bi se potpuno oporavio. Poslao je nadležnima u Vašington iscrpan izveštaj izbegavajući međutim da iz razumljivih razloga u njemu spomene i mis Alfmu.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

